forum studențesc

revistă a c.u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul X ● nr. 2 (74) februarie—martie 1982 ● 16 pagini ● 2 lei ●

TINEREȚEA REVOLUȚIONARĂ A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

pilduitor exemplu pentru tinerii de azi ai României

Succesele tot mai înalte dobîndite de poporul nostru pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării României spre comunism se leagă, azi, în mod nemijlocit, de viața și opera tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, omul care, din anii tinereții și-a consacrat întreaga activitate, întreaga viață, slujirii cu nețărmurit devotament, cu pasiune și abnegație revoluționară a intereselor vitale ale poporului, ale clasei muncitoare, ale partidului comunist.

Eminentul conducător politic, al treilea copil al lui Andruța și al Alexandrei Ceaușescu, se se naște la Scornicești, la 26 ianuarie 1918, într-o familie ce credea în adevărul purtat din strămoși că prin copii omul își prelungește în vreme propria-i viață, că prin copii se pot împlini dorințe pentru care o viață de om nu este cîteodată de ajuns.

Începe studiile în satul natal, cei care i-au călăuzit primii pași în lumea cărților amintindu-și-l ca pe un copil cu reale aptitudini pentru învățătură, dar condițiile materiale vitrege îl împiedicau în continuarea studiilor. Astfel că în anul 1929, an care, ca și următorii, avea să contureze o perioadă de mari manifestații și greve muncitorești, copilul de 11 ani **Nicolae Ceaușescu** lua calea Bucureștiului pentru a învăța o meserie. Devenit muncitor, află repede sensurile manifestațiilor și grevelor muncitorești, alăturîndu-se, la 14 ani, mișcării revoluționare, susținînd cu strălucire primele „examene" la cea mai exigentă școală, aceea a luptătorilor revoluționari.

Plin de avînt, înzestrat cu un rar dinamism și un înnăscut simț organizatoric, tînărul muncitor cu privire scăpărătoare se impune ca un reprezentant autentic al tineretului democrat, astfel încît în iunie 1933, la numai 4 ani de la venirea sa în capitală, este ales membru al Comitetului Național Antifascist. Preludiu al unei îndelungate și crunte prigoane, anul 1933 este pentru tînărul Ceaușescu și anul primei arestări. Un an mai tîrziu, în iunie, este din nou arestat la Craiova, organele de anchetă fiind obligate să-l pună în libertate întrucît nu i-au putut dovedi culpabilitatea, iar în septembrie să fie arestat din nou, trecîndu-i-se în fișă calificativul de „agitator comunist periculos' și dispunîndu-se „expulzarea" sa din București și trimiterea „la urmă", sub escortă pînă în satul natal.

IOAN TALPOȘ
vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara

(Continuare în pagina a II-a)

ANIVERSAREA MUNCII, ÎMPLINIRII ȘI ENTUZIASMULUI REVOLUȚIONAR

U.T.C. — 60 de ani
Tinerețe și maturitate

Interviu cu tovarășul IOAN ROTARESCU, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U. T. C.

— Stimate tovarășe prim-secretar, ne aflăm în preajma aniversării a 60 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și a 25 de ani de la înființarea Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România. Ne aflăm și la scurt timp după vizita pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., președintele țării noastre, a efectuat-o în municipiul Timișoara și județul Timiș. Ce ne puteți spune, așadar, cu privire la felul în care înțelege tinerețul timișorean — și timișean — să întîmpine prestigioasele aniversări și să pună în practică prețioasele indicații date cu acest prilej de către tovarășul secretar general al partidului ?

— Eveniment de o importanță majoră în viața social-politică și economică a municipiului și județului nostru, vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu dă o nouă dimensiune pregătirilor în vederea acestor importante aniversări, pregătiri ce vizează realizarea la un înalt nivel calitativ a tuturor sarcinilor ce revin membrilor organizațiilor U.T.C. și A.S.C. din județul Timiș.

RADU CIOBOTEA

(Cont. în pag. a III-a)

Asociațiile studenților comuniști la cea de-a 25-a aniversare

Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din România trăiește în aceste zile un moment aniversar de maximă importanță : sărbătorirea a 25 de ani de la înființarea organizației revoluționare a tineretului studios. Momentul aniversar îndeamnă desigur, în primul rînd, la realizarea unui bilanț și a unei priviri retrospective asupra devenirii organizației ca un factor de educare și formare pentru viață a viitorilor specialiști, cu o foarte bună pregătire profesională, capabili să rezolve marile sarcini ce stau în fața economiei noastre, în procesul de consolidare și dezvoltare a unei societăți moderne pe pămîntul României socialiste.

Primele elemente ale mișcării și vieții universitare în orașul nostru sînt legate de acel moment important din viața sa în care a luat ființă Școala politehnică din Timișoara, în anul 1920. Odată cu acest act generos și semnificativ în viața vechii urbe, se declanșează una din cele mai interesante mișcări progresiste din Timișoara, mișcarea studențească.

PETRU ANDEA
președintele Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara

(Cont. în pag. a IV-a)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUPT

„MEREU UN REVOLUȚIONAR TÎNĂR, ORICARE I-AR FI VÎRSTA OMENEASCĂ"

Tinerețea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu

(Urmare din pag. 1)

Înfruntînd cu curaj teroarea, manifestîndu-se ca un bun tovarăș, cu o nestăpînită sete de învățătură — din cărțile citite noaptea cu nesaț, dar și din cartea vie a luptei — Nicolae Ceaușescu își urmează cu nedezmințită credință destinul revoluționar. În 1935, în calitate de instructor pentru Oltenia al U.T.C., tovarășul Nicolae Ceaușescu îndrumă activitatea revoluționară de tineret pe făgașul luptei antifasciste, iar din toamna aceluiași an, tînărului muncitor comunist i se încredințează de către conducerea P.C.R. sarcina de secretar al Comitetului regional Prahova al U.T.C. La 15 ianuarie este arestat din nou, împreună cu alți uteciști și militanți antifasciști. Judecat la Brașov, tovarășul Nicolae Ceaușescu se comportă cu demnitate, manifestînd o exemplară solidaritate față de tovarășii de luptă. În urma procesului este încarcerat în celulele Doftanei, cea mai sinistră temniță a regimului burghezo-moșieresc. Izvorul tăriei tînărului comunist, al dîrzeniei de neînduplecat, al spiritului de sacrificiu, era devotamentul său față de partid, credința înflăcărată în nobilul ideal căruia i-a închinat viața, în viitorul luminos al patriei și al poporului, în izbînda ideilor socialiste. Întemnițarea luptătorului comunist Nicolae Ceaușescu în închisoarea Doftana se înscrie ca un fapt semnificativ, de mare însemnătate în contextul mișcării de rezistență internă a colectivului de deținuți politici revoluționari, documentele vremii, precum și tovarășii care l-au cunoscut în această perioadă de detențiune (15 august 1936 — 8 decembrie 1938) evidențiind activitatea intensă desfășurată în conducerea organizației de partid.

Apreciind măsura dizolvării, la începutul anului 1937, a organizației revoluționare de tineret drept o greșeală politică, Partidul Comunist Român a hotărît constituirea, la începutul anului 1939, a Comisiei Centrale de reorganizare a Uniunii Tineretului Comunist. Un rol important în acest proces de refacere a Uniunii Tineretului Comunist l-a avut Comisia locală de reorganizare a U.T.C. din București, în fruntea căreia conducerea partidului îl desemnase pe tovarășul Nicolae Ceaușescu. Deși anevoios, procesul istoric de reorganizare a U.T.C. avea să intre într-o fază finală către finele anului 1939, urmare a uriașelor eforturi depuse, în care se încorporează o bogată și susținută activitate organizatorică și politică din partea luptătorului comunist Nicolae Ceaușescu. Conferința de reorganizare a Uniunii Tineretului Comunist, desfășurată la București într-o casă conspirativă a partidului după ce a supus dezbaterii mai multe rapoarte, între care un referat cu privire la problemele organizatorice ale U.T.C. prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, a adoptat un plan de acțiune, fixînd sarcinile imediate ale organizației revoluționare și de tineret și a ales organele de conducere ale U.T.C. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost ales în secretariatul Comitetului Central. În această perioadă tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost arestat la 27 mai 1939, autoritățile represive fiind silite să-l pună în libertate pentru ca apoi, sub culpa de „agitație comunistă" să fie dispusă din nou arestarea și judecarea sa. Această hotărîre a organelor represive survenea într-un moment în care luptătorul comunist Nicolae Ceaușescu primise spre rezolvare sarcini deosebit de importante pentru mersul acțiunii de reorganizare a U.T.C. În aceste condiții tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost nevoit să se retragă într-o adîncă ilegalitate, neputînd fi depistat de către organele poliției și Siguranța Statului decît la 29 iulie 1940. A fost condamnat însă în contumacie, la 22 august 1939, la o pedeapsă grea : trei ani de închisoare, trei ani de interdicție, 20.000 lei amendă și alți 5.000 lei cheltuieli de judecată. Arestat în 1940, tovarășul Nicolae Ceaușescu face carantina obligatorie la Văcărești, fiind apoi încarcerat la Jilava, întrucît închisoarea Doftana a cedat cutremurului din 9-10 noiembrie 1940 prăbușindu-se peste sutele de deținuți politici.

Mereu credincios idealului său politic„ tînărul comunist Nicolae Ceaușescu va înfrunta cu bărbăție regimul inuman al închisorilor de la Jilava și Caransebeș. Deși la începutul lunii august 1943, îi expira termenul de detențiune, tovarășului Nicolae Ceaușescu nu i s-a redat libertatea fiind transferat mai întîi la Văcărești pentru ca apoi, împreună cu alți militanți comuniști și antifasciști să fie internat în lagărul de concentrare de la Tg.-Jiu, de unde matur și călit la școala aspră a luptei revoluționare a partidului comunist, va păși, dincolo de porțile ghimpate în ziua de 4 august 1944, din nou cu sentimentul datoriei patrinice și patriotice împlinite.

În acest lung și greu pelerinaj al temnițelor tovarășului Nicolae Ceaușescu învață ce înseamnă spiritul solidarității tovărășești, al colectivității, învață cît de mult contează să simți alături, la greu, umărul, mintea și încrederea tovarășului de luptă. În temnițe, închisori și lagăre, transformate în veritabile universități de partid, în școli ale unității de idealuri, unde s-au clădit puternice caractere revoluționare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a luat parte activă la viața de organizație, dovedindu-se un luptător comunist de o exemplară conduită morală și politică. Spirit lucid și vizionar, tovarășul Nicolae Ceaușescu a știut să vadă, chiar și printre întunecatele gratii ale temnițelor, că în fața țării se deschide un nou destin, un viitor luminos. Pentru acest viitor, spre împlinirea căruia și-a dedicat întreaga viață, tovarășul Nicolae Ceaușescu ia parte activă, alături de cadre din conducerea partidului de afară și din închisori la pregătirea marelui act al renașterii naționale, își aduce contribuția la victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din august 1944, eveniment de însemnătate primordială în cadrul istoriei moderne și contemporane a României.

În calitate de secretar general al Uniunii Tineretului Comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu desfășoară, acum, o neobosită activitate pentru antrenarea largă a tineretului patriei, alături de întregul popor, în procesul revoluționar declanșat în august 1944. „Sarcina principală a U.T.C. în momentul de față — spunea Nicolae Ceaușescu la interviul acordat ziarului „Luptătorul bănățean" din 18 decembrie 1944 — este mobilizarea întregului tineret în lupta pentru zdrobirea fascismului. Aceasta înseamnă că tinerii comuniști trebuie să fie cei mai buni muncitori pentru mărirea producției de război". Față de această sarcină, noi tinerii comuniști de azi putem spune cu mîndrie patriotică, că înaintașii noștri s-au achitat cu cinste, tineretul de atunci al patriei, punînd în slujba revoluției toate forțele și energiile.

Organizînd activitatea tineretului comunist în conformitate cu principiile revoluționare și patriotice care i-au călăuzit întreaga concepție și practică politică încă din anii ilegalității, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adus o contribuție hotărîtoare la angajarea tinerei generații din patria noastră în uriașele eforturi creatoare ale poporului român, desfășurate sub conducerea permanentă a partidului comunist, pentru transformarea revoluționară, pe baze democratice a României.

Calitățile politice și morale de excepție dovedite de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în întreaga perioadă la care ne-am referit, au impus promovarea sa ulterioară, în înalte funcții de partid și stat : în conducerea muncii de partid din Capitală, în conducerea regionalelor P.C.R. Constanța și Oltenia, ca ministru adjunct al agriculturii, ca ministru adjunct la Ministerul Apărării Naționale și șef al Direcției politice superioare a P.C.R. În toate însărcinările care i-au fost încredințate, tovarășul Nicolae Ceaușescu a dat dovada inepuizabilei sale energii, a patriotismului său înflăcărat. Încă de atunci, prin modul în care acționa, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că îi sînt proprii metoda contactului viu cu oamenii, a deplasărilor frecvente pe teren, a consultațiilor ample cu privire la deciziile ce urmau să fie luate.

Alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, în martie 1965, ca prim secretar și la Congresul al X-lea ca secretar general al partidului, sînt încununarea firească a unei vieți de pilduitoare activitate revoluționară pusă în slujba idealurilor luptei pentru devenirea poporului român pe coordonatele libertății depline, a independenței naționale și progresului social.

Anii de cînd în fruntea destinelor poporului nostru se află tovarășul Nicolae Ceaușescu constituie, în istoria României, o etapă de transformări revoluționare fără precedent, marcată de eforturile partidului și statului pentru promovarea unui sistem științific de conducere a societății, de perfecționare neîntreruptă a democrației socialiste și umanismului revoluționar. Se poate spune, pe drept cuvînt, că toate acestea ne-au pus la încercare tinerețea spirituală, pentru că prin personalitatea Președintelui Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, aceste transformări au devenit convingătoare pentru noi, înnoindu-ne, topindu-ne învechite deprinderi rutinare, angrenîndu-ne în formarea unei conștiințe noi, revoluționare. Este nevoie de o mare forță pentru a fi un exemplu atotcuprinzător ce schimbă conștiința maselor, conștiința de sine a unei națiuni pentru a fi revoluționar în gîndire și fapte decenii întregi. Este nevoie de tinerețe revoluționară pentru a surprinde mereu prin noutatea gîndirii și a înfăptuirii sociale. De aceasta a dat dovadă, secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu prin tot ceea ce realizează. Pentru că secretarul general al partidului nostru comunist, conducătorul încercat și clarvăzător de azi al patriei noastre socialiste a rămas în gîndire și faptă, mereu tînăr, profund atașat idealurilor înalte ale tinereții sale revoluționare. Pentru că dinamismul personalității sale uimește azi ca și altădată, pentru că ritmul vieții sale de om politic a rămas constant. Pentru că dacă la 19 ani tovarășul Nicolae Ceaușescu, îi depășea, prin maturitatea gîndirii, pe cei cu care era de aceeași vîrstă, azi, același om, cu un prestigiu internațional deosebit, aureolat de ideile și acțiunile sale, își depășește la fel congenerii, dar în sens invers, prin tinerețe și elan revoluționar. De fapt tovarășul Nicolae Ceaușescu a rămas tînăr pentru că a stat mereu în inima revoluției socialiste, a destinelor socialismului în țara noastră.

Inspirator al noului, el nu se teme de nou, judecător al vechiului, înlăturâ vechiul. Prin dăruire de sine pentru cauza socialismului și a națiunii noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rămîne mereu un revoluționar tînăr, oricare i-ar fi vîrsta omenească.

Tocmai de aceea, noului profil politic și moral al studenților români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități din centrul universitar Timișoara, ca de altfel a întregului tineret al țării, îi este caracteristică adeziunea conștientă la idealurile și valorile comuniste cărora, prin întreaga sa operă și viață, le-a dat o strălucită întruchipare, personalitatea de excepție a conducătorului partidului și poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, în mijlocul oamenilor muncii și al tinerilor din municipiul Timișoara.

FORUM STUDENTESC pag. 2

BUPT

„STUDENȚII ÎNTÎMPINĂ CU FAPTE DE MUNCĂ ȘI VIAȚĂ DEOSEBITE ANIVERSAREA ORGANIZAȚIEI LOR"

Asociațiile studenților comuniști

(Urmare din pag. 1)

Continuînd tradițiile de luptă pentru libertate, dreptate națională și progres ale locuitorilor acestor meleaguri, studenții din Timișoara s-au constituit ca elemente active și dinamice ale vastei mișcări antifasciste realizate în cadrul Frontului Democratic Studențesc, participînd la toate acțiunile desfășurate în cadrul acestuia.

Anii din preajma războiului și imediat după război au însemnat profunde schimbări în structura și caracterul învățămîntului superior din Timișoara.

Odată cu democratizarea vieții politice din țară, cu trecerea la o nouă epocă din evoluția României moderne, cu eliberarea totală de sub dominația străină, învățămîntul superior din Timișoara, în corelare cu cel din alte orașe ale țării cunoaște o perioadă de extindere și înflorire, marcată prin înființarea după 1944, a trei noi institute de învățămînt superior: universitar, agronomic și de medicină, care, în timp, au devenit importante lăcașe de instrucție, știință și cultură.

Trecerea la o nouă calitate a muncii de organizație a Uniunii Tineretului Muncitoresc a avut o puternică influență asupra organizării și desfășurării activității profesionale a studenților timișoreni. Prin acțiunea directă a Uniunii Tineretului Muncitoresc în rîndul studenților s-au înregistrat primele semne ale unei activități organizate, altele decît cele cu caracter profesional. Studenții realizează că pot să constituie colective unite, cu un specific aparte, care pot să intervină direct în organizarea învățămîntului, în afirmarea lor pe tărîm social și obștesc. Pe fondul unor preocupări profesionale continue, marcate de căutarea unor soluții de a crește gradul de promovabilitate la examene ale studenților, de formare a unor deprinderi practice cît mai exacte și utile producției, apar primele acțiuni cu caracter educativ, culturale și sportive, realizate cu participarea studenților.

În 18 și 19 august 1956, delegații tuturor centrelor universitare din țară, convocați de C.C. al U.T.M. se întrunesc la București pentru a dezbate „Referatul cu privire la constituirea Asociațiilor Studenților din Republica Populară Română".

Așa cum afirma la prima conferință pe țară a Asociațiilor Studenților din R.P.R., Gheorghe Tache, primul președinte al Asociațiilor Studenților din Centrul universitar Timișoara, peste 60% din numărul studenților, s-au înscris în asociație încă din primele zile ale noului an universitar, au elaborat programe proprii de activități, au ținut în lunile noiembrie și decembrie 1956 conferințele de constituire ale asociațiilor studenților desfășurate în prezența delegaților tinerilor muncitori din întreprinderile timișorene.

Anul universitar 1956-1957 se caracterizează printr-un avînt deosebit al mișcării studențești, în toate domeniile de activitate. La Institutul medico-farmaceutic din Timișoara își desfășoară activitatea 17 cercuri științifice, un număr impresionant în acea perioadă. Se organizează primele exrsurii științifice de documentare, demarează concursul de matematică și fizică organizat de asociațiile studenților și Societatea de științe matematice și fizice din România, concurs ce va da un nou avînt activității cercurilor științifice.

Un moment important al dezvoltării procesului de învățămînt de constituire pentru Timișoara, ca de altfel pentru întreaga mișcare studențească din țară, semnarea de către Institutul agronomic timișorean a primului contract de cercetare cu o unitate economică, G.A.S. „7 Noiembrie" din Sînandrei, considerat ca o reușită formă de colaborare cu producția, de legare a teoriei de practică.

Primele formații artistice reprezentative, apariția primului număr al revistei „Viața studențească", înființarea Casei de cultură a studenților din București, a cenaclului literar „Mihai Eminescu" (organizat de revista „Viața studențească") sînt elemente ale unei dezvoltări fără precedent a activității cultural-educative a studenților din țara noastră.

Constituirea Asociațiilor Studențești produce profunde mutații și sub aspectul plasării studenților ca o categorie distinctă a populației, atît ca preocupări cît și ca organizare politică.

Se cuvin menționate o serie de inițiative apărute de-a lungul anilor, care și în prezent se desfășoară cu rezultate bune. Astfel, organizarea studenților în cadrul cercurilor științifice studențești a cunoscut o dezvoltare continuă, concretizată în transformarea lor în colective mixte, studenți, cadre didactice, specialiști din producție în publicarea de caiete selective cuprinzînd cele mai bune lucrări, în organizarea de sesiuni de comunicări științifice studențești. Ca urmare, numărul studenților cercetători a crescut an de an, astăzi aproape 40% din studenți fiind cuprinși în activitatea cercurilor științifice, sau în cadrul activității de cercetare-proiectare (A.C.P.), cu tematică diversă și diferențiată, cu cercuri de inițiere în metodologia cercetării, cu finalizarea cercetării în contracte economice avînd o valoare anuală de peste 40 milioane lei. În paralel cu aceasta, activitatea de producție a cunoscut un avînt deosebit, studenții participînd direct la procesul de producție, prin munca desfășurată în cadrul atelierelor-școală, de prototipuri și microproducție, a stațiunilor didactice și experimentale, a halelor pilot. Un aspect distinct al activității profesionale a asociațiilor studenților comuniști o constituie creșterea aportului studenților la activitatea organelor de conducere colectivă a procesului de învățămînt, prin impunerea asociației ca factor de decizie important în elaborarea de soluții și rezolvarea unor probleme profesionale ale studenților.

Element distinct al procesului de educație prin muncă și pentru muncă al studenților, activitatea de muncă patriotică constituie o preocupare de tradiție în Centrul universitar Timișoara. La prima conferință pe țară, Timișoara raporta: „O frumoasă inițiativă a studenților noștri este aceea de a contribui la înfrumusețarea orașului, la reamenajarea parcurilor pentru ca ele să devină locuri atractive în care poți să petreci orele de odihnă. La realizarea acestor planuri, zilnic, în fiecare parc, lucrează 30 de studenți, iar în zilele fără cursuri 300". Construirea Casei de cultură a studenților, a complexului studențesc, dar mai ales a bazelor sportive, participarea exemplară pe șantierele tineretului, la acțiunile din campaniile agricole, la acțiunile de colectare și valorificare a materialelor refolosibile, constituie repere ale unei activități continue cu bogate valențe educative, organizate și conduse de studenți prin constituirea la fiecare obiectiv a unor comandamente proprii de muncă patriotică.

Una din prioritățile muncii Asociațiilor studenților comuniști din Centrul universitar Timișoara a constituit-o munca politico-educativă în rîndul studenților.

Presa și propaganda audio-vizuală rămîn, fără îndoială, elemente distincte și foarte eficiente ale muncii de propagandă, Timișoara mîndrindu-se cu tradiții valoroase în acest domeniu. Prima revistă de institut din țară a fost înființată la Timișoara în 1968. Calitatea și prestanța revistelor de institut, „Forum", „Micron", „Scalpelu" și „Agraria", dată de pregătirea realizată în cadrul unui cerc de presă înființat odată cu revistele, existența unui studiou de radio studențesc cu emisiuni ale fiecărui institut, a unei propagande vizuale atent și diversificat realizată pînă la nivelul căminelor studențești, dar mai ales prezența viguroasă și valoroasă din ultimii 10 ani ai revistei „Forum studențesc" în viața Centrului universitar Timișoara și în perimetrul presei studențești din țară, rămîn elemente remarcabile ale unei activități de presă bine dirijate de Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar.

Implicarea redacției revistei „Forum studențesc" în viața centrului universitar constituie, de asemenea, o particularitate a activității de presă, redactorii organizînd o serie de manifestări specifice, editînd foi volante și suplimente de o diversitate tematică pronunțată, fiind un real sprijin pentru activitatea de creație din centrul universitar Timișoara.

Elemente de formare și educare a studenților, activitățile cultural-educative și recreative ale studenților, cunosc o amploare și o participare exemplară, punctînd puternic justețea desfășurării unui festival de asemenea anvergură cum este Festivalul muncii și creației „Cîntarea României". Desfășurate în cadrul unor forme specifice de concurs, denumite generic „Festivalul Artei și Creației studențești", activitățile culturale antrenează în Centrul universitar Timișoara, atît la faza de masă cît și la cele superioare un număr însemnat de studenți, cuprinși astăzi în peste 100 de formații artistice, cercuri și cenacluri de creație ce-și desfășoară activitatea pînă la nivelul anilor de studii. Calitatea deosebită a prestațiilor studențești, marcată la ultima ediție a festivalului de 43 de premii la faza națională face dovada unui remarcabil potențial artistic creator al studenților timișoreni, reliefează munca culturală continuă, de tradiție, desfășurată în multe colective artistice studențești. Prezența studenților în viața culturală este simțită din plin și de locuitorii municipiului și județului, formațiile artistice studențești fiind prezențe active și permanente pe scenele orașului, în întreprinderi și pe platformele industriale, prin stagiunile artistice permanente.

Spectacolele comune, schimburile culturale de experiență organizate între consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) și organizațiile U.T.C., simpozioanele, mesele rotunde, expozițiile de artă, prezența tinerilor în cadrul cenaclurilor literare și artistice, acțiunile diverse desfășurate în cadrul clubului Index-203 al Casei de cultură a studenților, demonstrează unitatea de gîndire și acțiune a tineretului nostru, idealurile și preocupările comune.

Dînd viață ideilor măreție ale politicii partidului, de acces larg al fiecărui cetățean, indiferent de naționalitate, la cuceririle revoluționare ale socialismului, se înființează formații artistice și cenacluri de creație în limbile maghiară, germană și sîrbă, care constituie prezențe culturale și artistice viguroase, recunoscute la nivel național.

Pe linia dezideratului major al formării pentru muncă și viață a studenților, se înscrie și activitatea educativă din căminele și cantinele studențești. Beneficiind de o bază materială bună, cu o dezvoltare continuă, an de an, care a dus la existența unor complexe studențești puternice, cu 39 de cămine și 7 cantine, adevărate orășele studențești, asociațiile studenților comuniști au depus eforturi susținute pentru asigurarea celor mai bune condiții de studiu și viață pentru studenți, a unui climat adecvat vieții în cămin, generalizînd sistemul autogospodăririi în cămine și cantine cu rezultate dintre cele mai bune. Se continuă astfel tradiția anilor de început ai asociației cînd la propunerea locatarilor unui cămin al Institutului pedagogic din Timișoara s-a generalizat în întreaga țară sistemul autoservirii în cantinele studențești.

Generalizarea, cu bune rezultate, a întrecerii între cămine și cantine a determinat studenții să se preocupe mai intens pentru păstrarea ordinii și disciplinei în cămine, pentru creșterea numărului și calității acțiunilor desfășurate aici, pentru realizarea unor importante economii de energie.

În paralel cu aceasta, an de an, au crescut acțiunile de asistență socială ale studenților, numeroși studenți beneficiind de ajutoarele materiale sau bănești, de ajutoarele de boală, maternitate etc. acordate de asociațiile studenților comuniști. În același timp, au crescut numărul locurilor acordate în taberele de odihnă și tratament balnear, anual beneficiind de aceste facilități un număr însemnat de studenți cu o pregătire profesională corespunzătoare, cu activitate obștească remarcabilă.

Integrați în marea competiție „Daciada", sportivii studenți obțin cu regularitate importante succese atît în activitatea sportivă de masă cît și în cea de performanță. Echipele de fotbal și handbal Politehnica, formațiile clubului „Universitatea", șahiștii din Asociația sportivă „Medicina", continuă tradiția vechii asociații sportive „Știința" care se număra încă din anul 1957 printre animatoarele sportului românesc universitar.

Bazele sportive proprii, multe din ele rod al muncii patriotice entuziaste a studenților, programează o serie de competiții, unele devenite tradiționale (Cupa Agronomia, Cupa Institutului de medicină, Cupa anilor I etc.) care antrenează un număr mare de studenți la practicarea diferitelor discipline sportive. Pe fondul acestor preocupări pentru diversificarea modalităților de petrecere a timpului liber de către studenți se înscrie și activitatea cercurilor specializate ce funcționează pe lîngă Consiliul U.A.S.C. din C.U., cum ar fi cercurile de înot, delta-planism, de orientare turistică, cercurile de schi, de drumeție etc., care atrag un mare număr de studenți dornici să se inițieze în practicarea acestor sporturi mai puțin accesibile.

Excursiilor de sfîrșit de săptămînă, care atrag întotdeauna un număr mare de studenți, li s-au adăugat două noi argumente pentru o mișcare turistică organizată: funcționarea cursului de ghizi turistici și organizarea unor tabere turistice proprii. Prin finalizarea lucrărilor la cabana centrului universitar din stațiunea Crivaia și prin existența unei tabere de corturi pe litoral, a taberelor specializate de învățare a schiului și înotului, studenții au la dispoziție mari posibilități de a petrece util și plăcut perioadele vacanțelor de odihnă.

De aproape 20 de ani Centrul universitar Timișoara se bucură de prezența la studii a unor tineri din alte țări. Dacă în primii ani aceștia proveneau în principal din țările socialiste, astăzi cei aproape 3.000 de tineri din alte țări aflați la studii în Timșioara reprezintă aproape 100 de țări, din cele mai îndepărtate colțuri ale globului, de diverse orientări politice, o expresie a politicii de colaborare și deplină înțelegere a României cu toate statele lumii. Asociațiile studenților comuniști din Centrul universitar Timșoara au intensificat, în acest sens, preocupările pentru integrarea lor în climatul universitar, de adaptare la specificul și particularitățile de viață ale poporului român, de cunoaștere a realităților economice și sociale ale României, a marilor ei realizări. Prin stabilirea unor relații principiale, de colegialitate, asociațiile studenților comuniști conlucrează cu asociațiile naționale profesionale ale studenților străini organizînd acțiuni comune, dintre cele mai diverse, cu caracter de cunoaștere a legilor țării, a politicii partidului, acțiuni cultural-educative și sportiv turistice. Sîntem convinși că întorși în țările lor se vor manifesta ca buni specialiști, prieteni devotați ai României, contribuind la creșterea prestigiului în lume a școlii superioare de învățămînt din Timișoara.

Diversitatea acțiunilor conduse și organizate de asociațiile studenților comuniști, pătrunderea lor în cele mai diverse domenii de activitate, mutarea centrului de greutate al activității A.S.C. spre nivelul de bază, fără însă a ocoli acțiunile mari, reprezentative, constituie o garanție că Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul universitar Timișoara se află, la ora bilanțului, pe un drum bun, ascendent, că studenții întîmpină cu fapte de muncă și viață deosebite aniversarea organizației lor.

Studențimea timișoreană, asemeni întregului tineret al patriei, este hotărîtă să se mobilizeze și în continuare, pentru transpunerea în viață a sarcinilor puse de tovarășul Nicolae Ceaușescu în fața tineretului universitar. Urmînd exemplul de muncă neobosită a celui mai iubit fiu al poporului, părintele apropiat al tinerei generații, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tineretul studios nu va precupeți nici un efort pentru a apăra cuceririle revoluționare ale socialismului, pentru a ridica țara noastră pe noi culmi ale progresului și civilizației.

FORUM STUDENȚESC pag. 3

BUPT

„ROMANTISMUL REVOLUȚIONAR — STARE DE SPIRIT PENTRU UN ÎNTREG POPOR"

U.T.C. — 60 de ani

(Urmare din pag. 1)

Este o aniversare a tinerilor, este, deci, o aniversare a muncii, împlinirii și entuziasmului revoluționar.

La ora bilanțului ne prezentăm cu fruntea sus, aducînd mărturia realizărilor înfăptuite de tineretul timișean în toată această perioadă, cu deosebire după Congresul al IX-lea al P.C.R.

În consens cu indicațiile secretarului general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, am acordat și acordăm o atenție sporită îndeplinirii corespunzătoare a sarcinilor profesionale, precum și educării prin muncă și pentru muncă a tinerilor.

În acest sens se va acționa în vederea găsirii modalităților celor mai eficiente pentru aplicarea în practică a recentului Plan de măsuri cu privire la participarea mai activă a tineretului și studenților la înfăptuirea obiectivelor de dezvoltare economico-socială a României pe anul 1982, adoptat de Plenara comună a C.C. al U.T.C. și Consiliul U.A.S.C.R. în ianuarie 1982, aceasta însemnînd nu doar o serie de inițiative ale tinerilor vizînd creșterea eficienței fiecărei activități de producție ci și obținerea de importante economii de energie, materii prime și materiale. Mai mult chiar, organizațiile U.T.C. din întreprinderi și instituții ar trebui să devină o prezență mai activă în dezbaterea și rezolvarea problemelor economice cu care se confruntă unitățile din care fac parte, cu atît mai mult cu cît tinerii vor fi cei ce vor contribui substanțial la dezvoltarea economică a întreprinderilor sau instituțiilor respective.

Amintind faptul că Organizația județeană Timiș a tineretului comunist numără în acest moment peste 110 mii membri, putem avea în față imaginea reală a ponderii tineretului timișean în dezvoltarea economico-socială a județului.

Un exemplu concret îl poate constitui angajarea matură și responsabilă a tinerilor în realizarea importantelor sarcini din domeniul muncii patriotice.

Astfel, în anul 1980 organizația noastră județeană a ocupat locul II pe țară, realizînd planul în proporție de 106%, iar în anul 1981 în proporție de 104%, ceea ce înseamnă 6.500.000 lei, respectiv 7.400.000 lei, valoare obținută prin munca patriotică finanțată, prin prestații de servicii, valorificarea deșeurilor de materiale, cît și prin îndeplinirea corespunzătoare a obiectivelor de producție pe șantierele naționale, județene, locale.

O altă dovadă a prezenței rodnice a tinerilor în viața economică a județului este reliefată de participarea acestora la acțiunile de strîngere a recoltei în campania agricolă de toamnă din anul 1981.

Trimestrul I al acestui an va marca o etapă distinctă în întrecerea „Tineretul — factor activ în realizarea obiectivelor deceniului științei, tehnicii, calității și eficienței", urmărindu-se îndeplinirea sarcinilor profesionale ale tinerilor, întărirea ordinii și disciplinei, aplicarea cu fermitate a măsurilor de perfecționare a învățămîntului, legarea lui mai strînsă de cercetare și producție.

Se va urmări realizarea ritmică a angajamentelor la acțiunile de muncă patriotică, astfel încît pînă la 20 martie acestea să însumeze peste 2,5 milioane lei, se vor extinde acțiunile de colectare și valorificare a materialelor recuperabile.

Se va avea în vedere creșterea calitativă a pregătirii profesionale și politico-dieologice a tinerilor, prin desfășurarea la un nivel superior a cursurilor de calificare a politehnicilor muncitorești, prin creșterea eficienței concursurilor și întrecerilor profesionale ale elevilor și studenților.

Un capitol distinct al acțiunilor cu care întîmpinăm și sărbătorim cei 60 de ani de existență a organizației noastre revoluționare, îl va constitui intensificarea activității politico-educative a organizațiilor U.T.C. și A.S.C. pentru educarea comunistă, revoluționară a tineretului, creșterea preocupărilor pentru buna desfășurare a acțiunilor cultural-educative și sportiv-turistice.

— Rămînînd în același cadru fierbinte și tineresc, v-aș ruga să amintiți cîteva din manifestările ce marchează importantul moment aniversar.

— Ne aflăm deja în plină desfășurare a unei game largi de manifestări organizate în cinstea manifestării. Din acțiunile care au avut loc pînă în acest moment, amintim consfătuirea „Forme și metode eficiente folosite de comisiile profesional-științifice pentru stimularea activității de creație tehnico-științifică" (26 februarie a.c.). Se vor desfășura în cursul lunii martie simpozioane („Locul, rolul și importanța cercetării în întreprinderi pentru activitatea productivă" — 12 martie), expoziții cuprinzînd cele mai valoroase rezultate ale cercetării tinerilor în diverse domenii de activitate, se va asigura o participare corespunzătoare la „Expoziția națională de creație tehnico-științifică a tineretului" la seminarul național „Contribuții științifice studențești la creșterea eficienței și calității activității economico-sociale" (martie — Sibiu), precum și la Simpozionul național care se va desfășura la Sala Polivalentă din București.

Trebuie amintite, de asemenea, și cîteva manifestări cultural-artistice și sportive, organizate în cinstea aniversării U.T.C. și U.A.S.C.R., cum ar fi: sesiunile de comunicări științifice „Tineretul și cultura" (5-6 martie, în colaborare cu filiala Timiș a C.C.P.T.) și „60 de ani de la făurirea U.T.C." (12-13 martie, în colaborare cu Muzeul Banatului), Festivalul „Mărțișor studențesc" reprezentînd faza pe Centru universitar a Festivalului Artei și Creației Studențești, precum și întrecerile sportive dotate cu „Cupa celei de-a 60-a aniversări a U.T.C.". Sub genericul „Munca și viața tinerei generații sub flamura P.C.R." Biroul de turism pentru tineret filiala Timiș, va asigura cuprinderea a peste 2.000 de tineri într-o gamă largă de acțiuni cu caracter turistic, distractiv dar și cultural-educativ.

— Iată cîteva exemple din buchetul de acțiuni dedicate acestei aniversări. Vă propun acum să abordăm o altă problemă de strictă actualitate a vieții și muncii tineretului din județul Timiș, ca și de altfel, din întreaga țară. După cum știți, sfîrșitul anului 1981 și începutul anului 1982 a însemnat o perioadă de importante hotărîri și decrete adoptate de conducerea partidului și statului nostru. Cum se reflectă ele în activitatea tineretului timișean, în măsurile stabilite de Comitetul Județean Timiș al U.T.C.?

— În spiritul noilor hotărîri ce vizează în primul rînd activitatea profesională a tinerilor, s-au luat măsuri ferme pentru cunoașterea și respectarea regulilor de disciplină în cadrul procesului de producție, asigurîndu-se în acest sens o instruire temeinică la nivelul tuturor organizațiilor.

De asemenea, printre criteriile esențiale ale întrecerii „Tineretul — factor activ în realizarea obiectivelor deceniului științei, tehnicii, calității și eficienței", se găsește acela al disciplinei, iar nerespectarea acesteia se sancționează aspru.

O serie de măsuri s-au adoptat în domeniul agriculturii. Problemele eficienței, mobilizării tinerilor în realizarea sarcinilor, sînt dezbătute în cadrul adunărilor generale ale oamenilor muncii din C.A.P., I.A.S. și S.M.A. Un fapt de o deosebită importanță este, la ora actuală, orientarea profesională a tineretului pe meseriile deficitare ale agriculturii. Un număr din ce în ce mai mare de tineri sînt specializați — sau în curs de specializare — în domeniul zootehniei.

Tineretul timișean înțelege să-și intensifice eforturile în vederea realizării sarcinilor sporite ce-i revin, atît pe plan profesional, cît și pe plan politico-educativ. Iar întîmpinarea aniversării a 60 de ani de la crearea U.T.C. și a 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R., ne prilejuiește multiplicarea tuturor acțiunilor întreprinse, îmbunătățirea întregii activități politice de educare revoluționară a organizațiilor U.T.C. și A.S.C., pentru ca tineretul timișean să-și aducă o contribuție mereu sporită la înfăptuirea Programului partidului și hotărîrilor Congresului al XII-lea al P.C.R.

Perpetuă tinerețe sufletească

Trăim în plină epocă de prefaceri ale României Socialiste. O lume nouă, o viață nouă, construite cu entuziasm și avînt revoluționar! Punînd la temelia lor, puterea de muncă, forța creatoare, gîndul înaripat, înalta responsabilitate a unei întregi națiuni. O țară făurită de un popor cu tăria brațelor și văpaia inimii!

A fi contemporan acestor timpuri e un adevărat privilegiu. Mai cu seamă atunci cînd reușești să întrepătrunzi întreaga, adînca lor semnificație. profunde. Și asta pentru că cei care poartă grija sa — adică noi, toți cei de azi — o facem dintr-un imbold al inimii.

Fără îndoială o lume nouă, asemeni societății socialiste, nu se întrupează de la o zi la alta. Și nu fără efort. Și nu fără greutăți. Și nu fără unele inerente eșecuri. A le depăși însă, a privi vizionar înainte, înseamnă a înțelege pe deplin rostul zilei. Pentru toate acestea e necesară o anumită stare de spirit, iar starea aceasta se cheamă **romantism revoluționar**. Atribut al omului de azi. Minunat Homo faber!

A fi romantic, a purta în suflet dragostea de țară și gîndul întru binele ei! Cu dăruire de sine, la nevoie, jertfă. A fi revoluționar, a transpune gîndul în faptă creatoare, a realiza tot ceea ce sufletul a imaginat! Mereu întru binele tuturor. Al întregii țări. De bună seamă, înaintașilor, sentimentul nu le-a fost străin. Corifeii Școlii Ardelene, generația de la 1848, cei care au luptat pentru independența națională au cunoscut aceste simțăminte. Dorință de mai bine, de propășire, de ridicare a patriei înspre noi culmi de recunoaștere și prețuire! Lupta comuniștilor, reconstrucția țării pe un pămînt plin de cicatrici s-a făcut în temeiul aceluiași avînt. O stare de spirit definitorie pentru un popor. Cu atît mai pregnantă azi, cînd într-un climat fertil dezvoltării personalității umane, primește valențe noi.

Romantism revoluționar. Caracteristic oricărei categorii de vîrstă. Întîlnit acolo, și aș spune pretutindeni pe meridianele acestei glii, unde sufletul își menține o stare de perpetuă tinerețe. Acolo unde simțirea rămîne tînără, există și gînd creator. Și entuziasm, și dragoste de muncă. Și dorință de implicare și de perfecționare. Și tendință de autodepășire. Și vis creator. Și faptă revoluționară și conștiință înaintată. Dorință de pace și progres. Și dragoste de oameni. Atitudini ale omului de azi, ale acelui om ce cu o adeziune totală, conștientizată se frămîntă, suferă și se bucură de toate cele petrecute în viața țării. A construi cu nețărmurit avînt revoluționar România zilelor noastre, a prefigura destinul ei cu romantică ardoare, a fi om al acestui pămînt sînt privilegii ale clipei.

DANA DINU

Timișoara în tumultul anilor 1940 — 1944

Generația mea a avut posibilitatea să urmărească cu admirație eroica activitate desfășurată de Uniunea Tineretului Comunist din România încă în anii ilegalității.

În clasa mea fiind doi membri ai U.T.C., dintre care unul îmi fusese un prieten apropiat, am putut participa la unele activități antifasciste.

Cea mai veche și mai scumpă amintire în acest sens este în legătură cu ziua de 3 septembrie 1940. La această dată a avut loc la Timișoara o mare manifestație antihitleristă inițiată de Comitetul regional Banat al P.C.R. Manifestația a început printr-un miting improvizat în apropierea catedralei din centrul Timișorii. Noi, elevii veneam tocmai de la școală. La îndemnul prietenului meu utecist, în loc să mă duc acasă am rămas ca participant la miting, unde vorbitorii înfierau odiosul dictat fascist de la Viena, prin care se rupsese din trupul României partea de nord a Transilvaniei. Vibram cu toții la cuvintele pline de indignare rostite de patrioții care luau pe rînd cuvîntul. Nedreptatea făcută României de către Germania hitleristă și Italia fascistă ne făcea să clocotim de mînie împotriva acestor state.

Curînd după aceea s-a vorbit în șoaptă la școală despre o acțiune îndrăzneață a U.T.C.-ului. În noaptea de 5 spre 6 noiembrie 1940, un grup de utecișți condus — după cum am aflat mai tîrziu — de tovarășul Mihai Gere a arborat drapelul roșu pe un stîlp de telegraf aflat în Piața Badea Cîrțan. Au urmat împrăștieri de manifeste ale P.C.R. și U.T.C. în oraș. Dar poliția a reușit să aresteze pe unii dintre membrii organizației U.T.C. din Timișoara, printre care și pe fostul meu coleg de clasă Ladislau Weiss care va fi pierit în noaptea de 17 spre 18 martie 1944 ucis de hitleriști care au masacrat pe toți deținuții antifasciști aflați în închisoarea de la Ribnița. Mi-a rămas adînc întipărit în memorie chipul luminos al acestui tînăr temerar cu inimă caldă.

După cotitura istorică de la 23 August 1944 am participat alături de alți tineri la înflăcăratele mitinguri organizate de Frontul Național Democrat. Am auzit cu aceste ocazii în repetate rînduri cuvîntările pătrunse de spirit revoluționar al neuitatului militant comunist Leontin Sălăjan. La una din aceste adunări populare care a avut loc în Piața Unirii cîțiva fasciști au deschis focul asupra mulțimii. Ne-am aruncat cu toții pe asfalt dar în curînd, mitingul a putut continua căci provocatorii fuseseră arestați cu promptitudine de către apărătorii revoluției.

Această perioadă a vieții mele a fost încununată în decembrie 1944 prin primirea mea în rîndurile U.T.C.-ului. M-a bucurat mult cînd privind carnetul de membru am găsit acolo semnătura tovarășului Mihai Gere, respectat activist al organizației revoluționare de tineret.

Aș vrea să închei aceste evocări, cu prezentarea unui eveniment de seamă pentru noi utecișții. În cursul lunii decembrie 1944 a sosit la Timișoara secretarul general al U.T.C.-ului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Deși încă tînăr, liderul organizației de tineret era de acum un revoluționar cu o bogată experiență de luptă așa încît indicațiile sale au contribuit mult la ridicarea activității noastre pe un plan superior.

Prof. univ. dr. WILIAM MARIN

FORUM STUDENȚESC pag. 4

BUPT

„MUNCIND CU SERIOZITATE POȚI DEVENI UN BUN SPECIALIST ȘI UN EXCEPȚIONAL CONDUCĂTOR"

Munca de activist, a doua facultate

„Începutul muncii mele de activist își are originea încă de pe vremea de cînd eram elev. Odată cu trecerea timpului, am fost pe rînd membru al biroului U. T. C. al Centrului Universitar Timișoara, președinte al C. U. A. S. C., din I.A.T. membru al C. U. A. S. C. din România, membru al Comitetului regional U.T.C. Timiș, membru al Comitetului municipalTimișoara al U.T.C. Gama largă a problemelor de care am răspuns, de la organizarea muncii profesionale, înfățișează complexitatea și în același timp efortul ce trebuie să-l depună la munca politică, socială și sportivă, orice activist pe linia muncii social-obștești" — mărturisește calm conferențar dr. Zaharia Suciu, secretarul Comitetului P.C.R. din I.A.T.

În cei 15 ani de activitate, am situat la un nivel înalt munca de educație cetățenească, patriotică, comunistă a studenților de azi, a conducătorilor de mîine, am căutat să le cunosc preocupările extrașcolare, greutățile și aspirațiile, i-am sprijinit în a se forma ca specialiști cu înaltă conștiință, am fost și sînt permanent în mijlocul lor și depun stăruință în vederea formării spiritului de responsabilitate pentru o muncă angajată. Am inițiat și organizat diverse activități sociale, obștești, educative, prin conținutul cărora am căutat să întregim cerințele unui specialist complex, bine pregătit pentru profesie și viață.

Problemele muncii de cercetare științifică m-au preocupat permanent, fiind colaborator sau conducător de teme de cercetare științifică, am desfășurat și desfășor o activitate științifică și de popularizare a realizărilor științei agricole, introducerea rezultatelor cercetării în producție, am întocmit materiale de îndrumare tehnică difuzată prin radio și TV (peste 50) de sfaturi și interviuri. Două din lucrările elaborate pun problema de organizare științifică superioară a producției și a muncii I.A.S. pe baza folosirii modelelor matematice.

Am luat parte la realizarea organizării S.D.E. pe principiul I.A.S., la îmbunătățirea condițiilor de învățămînt și cercetare din cadrul sectorului horticol al I.A.T. În anul 1979 m-am preocupat de înființarea Asociației legumicultorilor, individuali din municipiul Timișoara.

Munca de activist nu e o povară, pentru cel ce-a îmbrățișat-o și o duce la îndeplinire cu seriozitate, ea este o înaltă școală, o școală a omeniei Munca activistului reprezintă pentru mine o a doua facultate, în sensul că aici omul se călește, învață să lucreze cu oamenii. Ea necesită mai multe calități, cele mai de seamă fiind omenia, bunul simț, principialitatea, hărnicia puterea de muncă. Muncind cu seriozitate poți deveni un bun specialist și un excepțional conducător. Întotdeauna am văzut în munca de activist lucruri aparte, deosebite în sensul că-ți dă posibilitatea să ai o altă viziune despre oameni, despre modul cum trebuie să muncești cu ei. Am o stimă deosebită față de acei tineri care paralel cu activitatea profesională de orice natură lucrează și pe tărîm obștesc cu seriozitate.

Un om între oameni, un om cu o vastă activitate atît pe tărîm social-obștesc, cît și profesional, posesor al „Medaliei Muncii" (1974), al medaliei „25 de ani de la proclamarea Republicii", „Diploma de onoare a U.T.C., lucruri pe care nu ni le-a mărturisit, dar pe care le-am auzit de la alții.

FLORE HAS

Condiția de student comunist

MARIN BURTICA este astăzi conferențiar în cadrul Catedrei de economie politică și planificare a Facultății de științe economice. În 1957, cînd au avut loc adunările de constituire ale U.A.S.C. era student al A.S.E. București. Studențimea fusese organizată inițial în sindicate, dar, la sfîrșitul deracter preponderent profesional, s-au ceniului șase aceste organizații, cu cadovedit depășite din punct de vedere istoric. Astfel se justifică înființarea U.A.S.C., organizație revoluționară cu responsabilități sporite pe tărîm social-politic și profesional-educativ, dublată, într-o primă etapă, de U.T.C., mai matură și deci mai aptă să coordoneze activitatea de educare politico-ideologică.

Marin Burtică și-a asumat cu luciditate, încă de la început, sarcinile complexe de mare responsabilitate, impuse de calitatea de student comunist, funcțiile ocupate nefiind decît o confirmare a abnegației sale revoluționare. A fost de-a lungul acelor ani de început, șeful Comisiei organizatorice în Biroul Consiliului U.A.S.C. pe A.S.E. București, secretar cu propaganda al Comitetului U.T.C., președintele Consiliului U.A.S.C. pe Centrul universitar Timișoara.

Marin Burtică își amintește că studenții acelor ani erau „oameni dintr-o bucată, însuflețiți de zel revoluționar, entuziasmul fiind stimulat printr-un complex sistem de evidențieri și recompense. Spre exemplu, la finele fiecărui an se organizau, într-un cadru festiv, așa numitele „mese ale fruntașilor" ; „trecerea în revistă", manifestare culturală de mare amploare, desfășurîndu-se în două etape — pe institute și finala la București — stîrnea o emulație creatoare deosebită, în fiecare institut activînd cel puțin 2-3 formații artistice ; deși unicul reprezentant al sportului studențesc timișorean, Clubul Știința reușea cel mai înalt nivel în cadrul tuturor să mențină ștacheta performanțelor la secțiilor. Poate acestea erau motivele pentru care la muncă patriotică nu se înregistrau decît cel mult 5-10% absenți, dar motivați ! De un mare interes se bucurau așa numitele „Procese literare" — dezbateri cu caracter educativ, în cadrul cărora erau luate în discuție unele romane, din perspectiva comportamentală a personajelor sale. Pentru aceasta, cîțiva studenți se identificau cu tipologiile umane propuse, prelungindu-le devenirea, cu toate contradicțiile ei, dincolo de granițele ficțiunii epice, pentru o analiză mai relevantă".

Marin Burtică nu mai este astăzi conectat la pulsul activității U.A.S.C. În ciuda acestui fapt, nu poate să nu sufere cînd vede că o parte a studențimii preferă să fie „dădăciți", decît să-și afirme plenar personalitatea revoluționară. „În anii de început ai activității U.A.S.C. secretarul pe centru universitar era student, reușind să dovedească prestanță în luarea deciziilor. Studenții erau mai prezenți, atunci, în direcționarea învățămîntului superior, chiar dacă nu fuseseră încă înființate Consiliile profesorale, cu reprezentanți ai acestora".

Marin Burtică dorește tuturor activiștilor U.A.S.C. tuturor studenților, „mai multă implicare în edificarea unui conștient curent de opinie, receptivitate la nou, spirit de inițiativă, simț critic și autocritic, dar mai ales spirit revoluționar".

LA CONFLUENȚA GENERAȚIILOR

Dr. Florin Miclea, astăzi medic principal specialist în chirurgie urologică, am dori să cunoaștem cîteva date relevante din biografia d-voastră de activist dar și din cea profesional-umană.

— Cînd am început activitatea politică ? Imediat după intrarea la facultate. Aveam „în spinare" vreo trei ani de muncă U.T.C. la Liceul C.D. Loga. În 1966, după admiterea la Institutul de medicină am fost ales, mai întîi șef de comisie culturală la facultate, apoi secretar U.T.C. de an. În 1967 a încolțit ideea revistei „Scalpelu" materializată în aprilie 1968, eu fiind unul dintre redactorii șefi ai revistei mediciniste.

Anul 1968 a însemnat începutul „greului". Am fost ales secretar U.T.C. al Institutului și apoi președinte al C.U.A.S.C. din Institut. Eram în anul III de facultate. Dacă a fost dificil începutul ? Foarte dificil. Diferențele de vîrstă și mentalitate față de colegii în vîrstă, responsabilitățile deosebit de mari care se impuneau, solicitarea maximă față de conducerea de partid a Institutului, toate acestea au fost probe deosebit de dificile pentru întreg colectivul pe care îl conduceam. În anii aceia am realizat și lucruri foarte frumoase care au rămas în amintirea și unele chiar în tradiția Institutului. Revista noastră, emulația politică și culturală de la club și din anii de studiu, colocviile de teatru, cenaclul literar, premiile la mai multe concursuri, dar în primul rînd seriozitatea și maturitatea profesională și politică au format oameni de prestigiu în meserie și în viață.

Anul 1970 — anul în care am fost ales vicepreședinte al U.A.S.C. din România. Muncă multă, revelația cunoașterii altor personalități, dascăli politici, vîrfuri ale tineretului studios de atunci. M-am bucurat de toate învățămintele acestei perioade, am realizat la Timișoara tot ce am putut din cele preluate de la București — constructiv și adaptat la ceea ce se întîmpla la noi.

Am terminat facultatea în 1972. Ca intern — vicepreședinte al C.U.A.S.C. din C.U. Timișoara. Anii frumoși cu împlinirea unor mari prietenii. **Finalul de studenție a însemnat începutul unui nou drum. Ce s-a mai întîmplat ?**

— Am plecat. 1975 avea să mă găsească la Herculane. Medic de medicină generală cu profil de balneologie. Secretar de partid. Studiu, mult studiu. Medicină și oameni. Am avut aici și deziluzii. Sînt și din astea. Și totuși munca, dorința de mai bine, mai mult și mai ales mai frumos învinge orice obstacol. Acum sînt din nou la Timișoara din 1976. Sînt urolog și încerc ca o dată cu scurgerea anilor să nu risipesc nimic din elanul anilor 66-76. Mai am multe de făcut.

— Vi se pare la aceasta vîrstă prea timpuriu pentru o privire retrospectivă ? Ce reprezintă acești ani de luptă în linia întîi în memoria d-voastră afectivă ?

— Au reprezentat și reprezintă mult pentru mine. Atunci am avut dascăli mari. Și cei mai mari dintre ei au fost colegii care nu au ezitat să mă critice aspru, dar și să mă felicite atunci cînd era cazul. Pentru toți ceilalți dascăli politici ai timpului port o recunoștință și o considerație cu totul aparte. Astăzi sărbătorim organizația pe care o iubim atît de mult. Cei tineri, studenți și activiști ai anilor de care v-am vorbit reprezintă o generație politică, bine construită și doritoare de mai bine. Iar această generație va trebui să-și spună cuvîntul prin reprezentanții cei mai de seamă în conducerea treburilor de mîine ale societății, un mîine care se interferează deja cu azi. Și dacă oamenii cei mai de omenie ai țării se numesc comuniști ne dorim și noi să purtăm stindardul acesta sublim mai departe, din ce în ce mai bine.

DANIEL BUMB

Nostalgii gazetărești

Coincidența a făcut ca în 1957, anul de naștere al U.A.S.C.R., **ION MEDOIA** să devină student al Facultății de filologie a Universității din Timișoara. În anul imediat următor a participat activ la întemeierea subredacției „Viețiii studențești" în Centrul universitar Timișoara, fiind numit ulterior conducătorul acesteia. După absolvire a fost repartizat, și redactor, al Studioului teritorial de radio — Timișoara. Din 1965 este corespondentul ziarului „România liberă" pentru județele Timiș, Arad și Caraș-Severin.

Iată, în continuare, cîteva note sentimentale cu care **Ion Medoia** vine în întîmpinarea acestui moment aniversar :

„Într-un atare moment, oricîtă sobrietate ți-ai impune, nu poți rămîne străin de emoții. Ca și în ziua în care, cu aproape un pătrar de veac în urmă, am trecut pentru prima dată pragul Centrului universitar, cu ocazia constituirii subredacției din Timișoara a revistei „Viața studențească". Aveam mandat să reprezint în acest colectiv studenții filologi, alături de alți vreo 20 de colegi din alte facultăți. Responsabilul subredacției a fost ales studentul Simion Șandru, de la Mecanică, ziarist înainte de facultate, iar astăzi inginer, specialist de reputație în marea uzină a Reșiței. După doi ani, la absolvirea acestuia, am fost desemnat să preiau conducerea subredacției. Pe parcurs, colectivul nostru se împrospăta mereu cu noi forțe, condițiile fiind rezultatele bune la învățătură și pasiunea pentru scris. Majoritatea fiind membri în Consiliile A.S.C., țineam o permanentă legătură cu președintele C.U.A.S.C., Gheorghe Tache, urmat apoi de Ioan Cadar.

Deși nu aveam revistă proprie, ne întîlneam săptămînal în cadrul ședințelor noastre de lucru, devenite un veritabil cenaclu de ziaristică, mai ales cînd ne vizitau „colegii" din redacția centrală : Marin Sorescu, Adrian Dohotaru, Ion Stănculescu, Ion Bucheru, Gh. Mitroi, Andrei Banc... Mult ne-a ajutat, în vremea aceea, dacă tot veni vorba, actualul prof. dr. Albert Francisc, pe atunci șeful secției culturale la ziarul de limba maghiară „Szabad Szo", care ne punea la dispoziție nu numai onorarii generoase, ca pentru studenți, ci și rubrici largi, chiar pagini întregi. Aveam săptămînal apariții, atît în presa locală, cît și în cea centrală, precum și la Studioul teritorial de radio, condus pe atunci de Mihail Glăja. Nu lipseau nici satisfacțiile pentru studenții-gazetari. Personal, am făcut o excursie de documentare în U.R.S.S., am participat la un schimb de experiență la Sinaia, cu toate subredacțiile din țară, precum și la un seminar internațional de presă studențească.

Și uite așa, mă molipsisem pur și simplu de microbul gazetăriei, care nu m-a părăsit nici astăzi. Dar nu-mi pare rău..."

MARIUS MORARIU

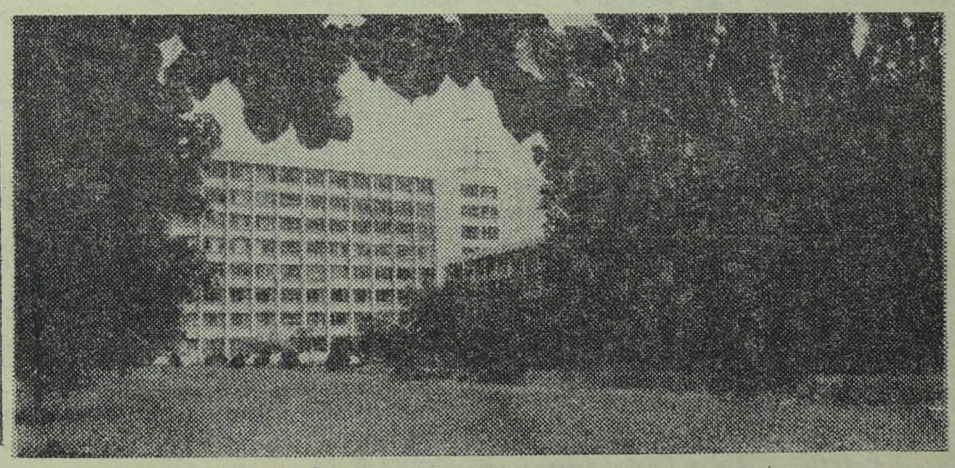

FORUM STUDENȚESC pag. 5

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BUPT

„SĂ MUNCEȘTI, SĂ LUPȚI PENTRU CEI CE TIND SPRE CELE MAI NOBILE IDEALURI"

Activistul A.S.C. ca exemplu viu

N-a fost prea greu să dau de Cornel Toca deși un președinte de asociație nu-și limitează aria de activitate la sălile înscrise în orar. L-am găsit alergînd cu un teanc de hîrtii în mînă, între două ore de A.C.P., să rezolve problemele colegilor săi. Era aidoma descrierii făcute, însă, ceea ce-l caracteriza cu adevărat era entuziasmul tineresc trădat de privirea sa deschisă și prietenia cu care te întîmpina. I-am solicitat cîteva date despre începuturile activității sale de asociație.

„In perioada liceului n-am deținut nici o funcție de conducere. Abia în armată, am cîștigat simpatia și încrederea colegilor mei. In anul întîi am fost ales în Consiliul A.S.C. al facultății. Apoi, șef de comisie, iar de anul trecut sînt președinte. Încerc să formez un colectiv de conducere unit, pe măsura celui găsit cînd am venit în facultate. Era un colectiv puternic și bine organizat. Îmi dau seama că doar așa putem susține și rezolva problemele ce apar, putem apăra drepturile tinerilor care vor veni după noi, aici, în facultate".

Să muncești, să lupți pentru cei ce vor veni, chiar dacă nu-i cunoști, dar pe care îi caracterizează generația noastră și ceea ce-l definește pe Cornel Toca. Romantismul revoluționar, această stare izvorîtă din aderiunea la politica impetuoasă a partidului, îl determină pe acest tînăr să desfășoare o activitate permanentă pentru binele colectivității.

Activitatea A.S.C. — mandat de încredere

Cîți dintre noi au oare puterea să îmbine cu succes orele de pregătire profesională cu activitatea de formare politică?

„Săptămînal mă întîlnesc cu toți vicepreședinții și șefii de comisii. Le transmit toate sarcinile primite de la institut și discutăm problemele care urmează a fi dezbătute în consiliul profesoral. Cred că ne-am format un prestigiu. Spun aceasta, gîndindu-mă la faptul că doar problemele argumentate insuficient nu se rezolvă. Decanatul ne sprijină foarte mult Recent chiar, ne-a aprobat introducerea radioficării în facultate.

Dorim să formăm oameni care să poată continua activitatea începută de noi. Am căutat studenți entuziaști și capabili, în anii I și II și am încercat să-i învățăm, dacă nu știau, ce înseamnă punctualitatea și ordinea. Le-am cerut să se implice în viața facultății.

Un exemplu: am cerut mai multor studenți, separat, o soluție economică a folosirii sălilor de studiu. Astfel am reușit să economisim mai mult de 1KW/h pe zi. Am apreciat dorința lor de a fi folositori și totul s-a desfășurat sub semnul acelei unități care este indispensabilă unui colectiv de conducere".

Dovedind această maturitate a gîndului și a faptei, tînărul activist a profitat de bogatul număr de aniversări din acest an și a lansat o serie de acțiuni în scopul de a atrage și implica un număr cît mai mare de studenți în viața de organizație a facultății.

„In semestrul doi, întreaga activitate se va desfășura sub egida aniversării a 60 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist și 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R.-ului. Sperăm să reușim să deschidem în holul facultății, o expoziție de grafică și fotografie, la care să invităm personalități din oraș. La festivalul artei studențești dorim să ne prezentăm mai bine decît anul trecut. Numeroasele premii obținute la sesiunea de comunicări științifice, le-am dedicat acelorași evenimente".

Pentru el, Cornel Toca își dorește puține lucruri. „Un loc bun de repartiție. Imi propun ca după absolvire să colaborez cu facultatea, să vin după un an sau doi și să prezint studenților viața în producție. Pînă atunci, vreau să realizez o strînsă colaborare cu toată lumea".

Iată portretul comun al activiștilor studenți din Timișoara. Comun și totuși aparte, căci tînărul venit de undeva din inima Ardealului este în tot ceea ce face, un dușman al lipsei de activitate.

MIHAI MINEA

Mircea Codaț, ești student în anul al V-lea M.G. și vicepreședinte pe institut cu probleme profesionale; cînd ți-ai început activitatea în cadrul A.S.C.-ului?

În anul I am fost ales responsabil profesional al seriei. Apoi, datorită activității desfășurate, am fost cooptat în comisia profesională a institutului. În anul IV am fost ales șeful comisiei iar acum sînt vicepreședinte al Consiliului.

Cum îți caracterizezi activitatea din acești ani?

Întotdeauna m-am ghidat după exemplul oferit de colegii mai mari, față de care am avut un respect deosebit. La rîndul meu am încercat să împărtășesc celor mai tineri experiența pe care am dobîndit-o de-a lungul anilor.

Fiindcă tot am ajuns aici, ce sfaturi dai colegilor tăi mai tineri care au păsit de curînd în viața de asociație?

Să nu uite că funcțiile pe care le dețin, încrederea care li s-a acordat îi obligă la rezultate bune și chiar foarte bune pe plan profesional, că trebuie să constituie un exemplu pentru colegii lor. Să pună mult suflet în munca de asociație și să învețe cum trebuie abordați studenții pentru a obține rezultatele scontate.

Medicina nu este o facultate ușoară. Aveți foarte mult de învățat. Cum ai reușit să îmbini învățătura cu activitatea pe linie de A.S.C.?

Îmi place foarte mult meseria pe care mi-am ales-o și îmi dedic cea mai mare parte a timpului ei. Au fost și momente cînd punînd pe primul plan interesele de ansamblu ale colegilor, mi-am neglijat propria pregătire profesională. Asta nu înseamnă că orele petrecute la sediul asociației au fost în detrimentul învățăturii.

Ce ai putea nota pozitic în cei 5 ani de activitate?

Ca un lucru pozitiv aș consemna permanenta colaborare cu organele de partid ale institutului, sprijinul colectiv pe care l-am primit din partea lor. Aș dori ca pe viitor să existe o mai bună colaborare cu secretarii de an care cunosc mai bine problemele pe care le are fiecare student în parte.

Peste un an termini facultatea. Ce planuri de viitor ai?

Mi-ar plăcea să-mi continui activitatea pe linie de partid, în măsura posibilităților ceva legat de profesiunea mea. Dar înainte de toate vreau să devin un medic bun, care este, în afara specialistului bine pregătit, un om investit cu o uriașă răspundere morală față de semenii săi.

NELU MUSTA

Entuziasmul nu are vîrstă

Ștind de vorbă cu Bașniță Dorina, studentă în anul I la filologie, organizatoare A.S.C. a grupei de limba română din cadrul Facultății de filologie, am avut surpriza unei biografii complexe și relevante.

Dorina, care a fost drumul tău spre munca de activist al Uniunii Tineretului Comunist.

Ceea ce lucrez acum e o continuare firească a unor activități și dorințe mai vechi. Cei trei ani de producție pe care i-am făcut după terminarea liceului mi-au prins bine. Am lucrat ca muncitoare necalificată la o întreprindere energetică în București. Acolo am format un colectiv foarte sudat de care îmi amintesc cu nostalgie Și acum mă întîlnesc cu multe din vechile colege cu care sînt bună prietenă.

Cred că nu există diferențe între colectivele de aceeași vîrstă, în sensul că entuziasmul e același peste tot. Nu „conștiinciozitatea" — cuvîntul nu exprimă adevărul — ci dorința de a face ceva e un lucru foarte frumos.

De ce crezi că ai fost aleasă în funcția de responsabilă cu activitatea culturală în biroul A.S.C. pe an?

Eu nu consider că am vreo calitate specială... Colectivul m-a primit simplu, franc și, deși activitatea nu s-a concretizat la început așa cum voiam, încadrarea mea în noul colectiv s-a făcut simplu și firesc.

Și totuși mi-ai mărturisit că ești cam bătăioasă, că ai fost tot timpul așa și nu poți fi altfel. Ce zici?

Ce să zic eu, cred că o treabă începută trebuie dusă bine la capăt și o dată implicat, trebuie să încerci să oferi cît mai mult semenilor.

— Cum a decurs prima ta sesiune?

Bine, mi s-a părut relativ ușoară, deși întreruperea m-a făcut să pierd contactul cu învățarea sistematică. Am cîștigat în schimb ambiția și certitudinea faptului că prin muncă oricine se poate realiza.

HORIA DULVAC

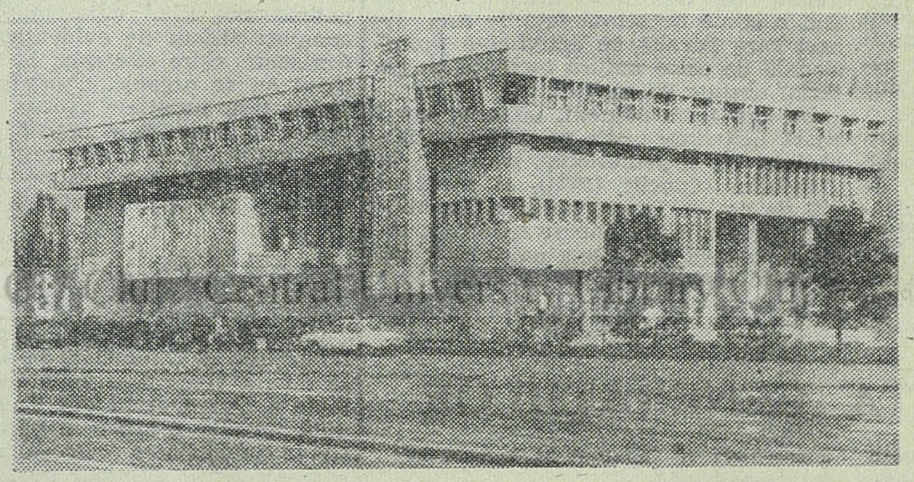

A CUNOAȘTE CÎT MAI MULT

Se numește ALI HAIFA. L-am căutat la cămin, la el „acasă" după ce într-o pauză am fixat ora la care era liber; el însuși optînd pentru această alternativă, deoarece așa cum îmi mărturisea pe un ton foarte colegial de parcă ne-am cunoaște deja de ani de zile: „Pauza este prea scurtă pentru o discuție serioasă, iar de la curs... nu, nu pot să lipsesc, avem „Bazele Electrotehnicii". Vino însă după masa la noi!" Și cu am mers... așa cum mi-a propus, nu doar la el, ci la EI, la studenții sirieni.

Cînd în sfîrșit l-am întîlnit și pe Ali, știam deja o mulțime de lucruri despre năzuințele, despre idealurile celor aproximativ 2.800 de studenți sirieni, care studiază la ora actuală în România. Sună simplu și convingător: A cunoaște cît mai mult. Această propoziție, aparent banală, care reprezintă însă visul a milioane de tineri de pe planeta noastră, m-a determinat să-mi amintesc tot de un student străin, căruia după prima sesiune îi era rușine de șaptele luat la Matematici Speciale. Vacanța de vară și-a petrecut-o aici la Timișoara rulîndu-și programele pe calculator. Era furios cînd calculatorul „nu-i înțelegea limba", dar a insistat pînă cînd a învățat-o el pe cea a calculatorului. Acest student nu era hamic la învățătură, ci obsedat. Un cuvînt impropriu, știu. Alt cuvînt mai potrivit decît acesta nu există însă pentru a exprima dorința de cunoaștere, care mă impresionează la unii dintre ei.

Adesea m-am întrebat de unde izvorăște această atitudine demnă de admirat. Răspunsul a fost categoric și de unde altundeva îl puteam obține decît de la ei:

Nu toți compatrioții lor au posibilitatea de a studia la un institut de învățămînt superior, cu atît mai puțin peste hotare, într-o țară prietenă. De aceea cei mai mulți privesc studiul lor cu o misiune, ca o datorie față de țara lor, care și-a pus toată încrederea în ei.

Ali Haifa este unul din ei, student la facultatea de electrotehnică, anul II ET. Îmi spune următoarele: „Înainte să vin în România am urmat un an cursurile institutului de medicină din orașul Hama, medicina fiind una din pasiunile mele. Cele cu note mări la învățătură li s-a oferit șansa de a studia în străinătate la profilul electrotehnic și cum electrotehnica era a doua mare pasiune a mea, am renunțat la medicină și am venit să studiez în România, pas pe care nu-l regret, mai ales că acest profil îți oferă un cîmp foarte larg de cunoștințe și reprezintă o orientare de bază în dezvoltarea industriei noastre, deci implicit, a societății noastre.

Am mulți prieteni sirieni cu care mă întîlnesc în fiecare vacanță, prieteni care încă înainte de a mă decide pentru această frumoasă țară, mi-au vorbit de școala românească, despre oamenii de aici, despre tot ceea ce există în România.

De ce am ales orașul Timișoara? Colegii mei mai mari mi-au spus că institutul de aici este cel mai greu dar și cel mai bun din țară. Nu m-am înșelat. Mă înțeleg bine cu colegii mei de an. Orașul îmi place foarte mult, este liniștit și dacă iarna nu are nimic comun cu țara mea, odată cu venirea primăverii și a verii mă simt ca și acasă în acest oraș al florilor. Îmi place să călătoresc, am fost la Curtea de Argeș, la Căciulata, îmi plac munții și marea. În ceea ce privește școala, doresc să mă specializez în — Utilizarea energiei electrice —astfel încît după terminarea facultății să pot contribui la exploatarea tehnică a materiilor prime existente la noi în țară, la dezvoltarea ei cît mai rapidă".

De un lucru părea a fi ferm convins. După ce o să se întoarcă acasă, compatrioții lui o să-i pună multe întrebări despre noi și socialismul adevărat. Ce o să spună despre gazdele lui? Nu te lasă niciodată singur cînd ai probleme. Solidaritatea este una din principalele lor trăsături. Ei doresc să trăiască în pace, să muncească, să învețe. Ei ne sărbătoresc victoriile, sînt prietenii noștrii.

Ce exemplu dăm noi studenților străini? Avem datoria ca prin activitatea noastră să fim un exemplu de adevărați revoluționari, să se poată întoarce în țara lor cu convingerea că: „Studența mea în România a fost o revoluție trăită. am cîștigat noi prieteni, noi aliați".

DANIEL KENST

FORUM STUDENȚESC pag. 6

BUPT

„EXISTENȚA NOASTRĂ COTIDIANĂ STĂ SUB SEMNUL PREGĂTIRII PRIN MUNCĂ"

Meseria ca metaforă într-o zi cu soare

Cînd am venit pe șantier nici nu ploua cu găleata încît noroiul să fie primul element definitoriu al locului, nici frig să înghețe pietroaiele nu era... Era soare și frumos ca într-un film de duzină... N-am fost primit nici de un maistru care să-mi spună : „aș fi putut să ajung și eu inginer, darp e vremea mea erau alte vremuri", și nici nu mi-a pus nimeni în mînă o planșă-încuietoare cu care să mă fac de rîs (între noi fie vorba, dacă mi-ar fi pus, chiar așa s-ar fi întîmplat). Am fost lăsat să văd șantierul, să-l înțeleg, să-i cunosc oamenii, să pătrund acel mare secret al meseriei de constructor : omul, sufletul lui. Se spune că meseria-i brățară de aur. Eh, abia acum încep să înțeleg sensul profund al acestor cuvinte. Ajungi să observi omul muncind, cu gesturile simple ale unui adevărat ritual, străvechi de cînd omul. Privești captivat la tot ceea ce face și de-abia acum ai senzația că începi să-nveți meseria.

Iată de ce acest material, care inițial trebuia să se constituie ca o luare de poziție a celui care semnează mai jos, privind modul în care s-a încadrat în producție, felul cum s-a concretizat în fapte perioada scursă de la absolvire și pînă în prezent, iată de ce acest material, spuneam, vrea să fie o pledoarie pentru muncă, pentru cîțiva oameni minunați care o respectă și cultivă cu multă simțire. Scriu, deci, despre cîțiva oameni cu care lucrez de aproape doi ani, despre cei care mi-au devenit colegi și prieteni, despre un colectiv tînăr care lua ființă în anul venirii mele pe șantier — Șantierul 15 din cadrul Trustului de construcții industriale Timișoara.

Mihai Colțan este lăcătuș-montator. Cînd a venit în Timișoara abia de-și făcuse buletinul. Poate spune despre fiecare construcție din acest oraș cîte ceva, cînd a fost înălțată, ce probleme a avut la construirea ei. De curînd, la cîteva zile după ce a împlinit 30 de ani, colegii de muncă l-au ales în funcția de secretar al Comitetului de partid din șantier. Cînd stai de vorbă cu el cunoști un om veșnic nemulțumit, mereu animat de dorința de schimbare în bine, de supunere la rigorile și exigențele calității muncii depuse în toate domeniile. Probabil că puțini dintre noi pot ridica cu atîta fermitate și convingere problemele de producție, de conviețuire colectivă, de etică, de angajare la un efort susținut și de durată.

Cu cîteva zile în urmă echipa de zidari condusă de comunistul Iosif Lörintz a fost desemnată echipa fruntașă pe întreprindere. Concret ce înseamnă asta: o echipă care poate să „arunce în aer" toate normele posibile și imaginabile. Acolo unde este mai greu și unde trebuie terminată repede și bine o lucrare sînt chemați oamenii lui Lörintz, un om care trăiește pentru șantier. Dacă ați auzit undeva în țară de o construcție deosebită, puteți fi siguri că acolo a pus umărul și el.

Se spune că dulgheria este meseria predominantă pe orice șantier, cheia de boltă a oricărei activități. Cu dulgherii, deci și cu echipa lui Iosif Nix, începe și se termină orice construcție. Nix este membru în Consiliul Național al oamenilor muncii și palmele sale poartă bătături groase de la tesla de dulgher de cînd se știe.

Secretarul Comitetului U.T.C. din șantier este Dumitru Grigoraș, dulgher în echipa amintită. Anul trecut a cîștigat etapa finală a concursului profesional „Olimpiada pe meserii", organizată de C.C. al U.T.C., după ce la ediția anterioară ocupase numai locul doi. Are și el mîinile bătătorite ca un plugar. De fapt este dintr-un vechi sat de plugari din Moldova, acolo unde a învățat mai întîi să ridice case. La Timișoara, unde a fost repartizat la terminarea școlii profesionale, și-a pus semnătura la cîteva trainice temelii, azi binecunoscute întreprinderi timișorene : „Electrotimiș", „I.A.E.M.", „6 Martie", etc.

Despre Mihai Constănceanu, șeful șantierului, am avut de gînd inițial să nu scriu nimic. O referire de natură laudativă la adresa șefului nu știu cum vi s-ar părea. Trebuie spus însă că succesele profesionale ale acestui colectiv i se datorează în mare măsură. Ar fi inutil, cred, să fac aici o înșiruire de calități care, la urma urmei, nu s-ar putea elibera de generalizare. Subliniez doar una : tendința de a da cu cea mai mare încredere mînă liberă colaboratorilor și de a cere cu multă exigență realizări deosebite.

Rîndurile care urmează ar trebui să conțină, în același fel, cuvinte simple despre mulți alți colegi. Clasica formulă a lipsei spațiului tipografic mă determină acum să notez doar nume : Dumitru Neamțu și Aurel Roșca, zidari, Gheorghe Lăutaru, fierar-betonist, Mihai Cioloca și Gheorghe Marcu, lăcătuși, Dan Guță, Alexandru Dănescu și Traian Șoproni, ingineri, colegi și prieteni, un colectiv tînăr și ambițios care, realizîndu-și în cei doi ani de existență de tot atîtea ori toți indicatorii de plan, a demonstrat că trebuie să fie catalizatorul energiilor și aspirațiilor tinerilor de pe toate șantierele.

GEORGE BOIERU

Gînduri ale unui utecist în pragul jubileului organizației sale

Interviu cu **Ștefan Stratul**, elev la Liceul „C.D. Loga"

Rep. : — Acum, cînd organizația revoluționară a tineretului se află la jubileul a 6 decenii de activitate se impune și o privire retrospectivă. Cum vezi tu acest drum de fapte, lung de 60 de ani ?

Șt. Stratul : Privesc cu nețărmurită admirație exemplul de luptă pătrunsă de abnegație a tinerilor comuniști de acum 60 de ani. Mulți dintre aceștia s-au jertfit alături de frații lor mai mari, comuniștii, pentru triumful idealului național, al unei vieți mai bune și mai drepte, pentru izbînda păcii, socialismului și comunismului. Așa cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, organizația noastră este continuatoarea unor vechi tradiții revoluționare ce au caracterizat mișcarea muncitorească din România, activitatea U.T.C., încă de la începuturile sale. Purtători ai unui astfel de mesaj strălucitor, noi, uteciștii celei de-a 60-a aniversări a Uniunii Tineretului Comunist înfăptuim cu pasiune revoluționară cerințele patriotismului socialist în viața de toate zilele. Ori, cum existența noastră cotidiană stă sub semnul pregătirii prin muncă, pentru a deveni demni păstrători și continuatori ai cuceririlor socialismului, desfășurăm această rodnică pregătire datorită romantismului revoluționar care ne animă.

Rep. : — Cum vezi relația dintre activitatea în U.T.C. și pregătirea profesională din unghiul de vedere al exigențelor școlare ?

Șt. Stratul : — Este o realitate faptul că economia noastră are nevoie de cadre tinere, dotate cu cele mai înaintate cunoștințe despre lume și viață, despre mersul optim al producției și al activităților economico-sociale în general, de aceea, buna noastră pregătire, teoretică și practică, este prima condiție a oricărui elev. De asemenea, îndatorirea principală ce ne revine ca membri ai U.T.C. o constituie asigurarea unei cît mai rodnice activtăți legate de școală, de procesul instructiv-educativ. Am convingerea verificată de multiple exemple, pe care viața ni le oferă la tot pasul că cei mai buni activiști sînt și bine pregătiți profesionala

Rep. : — ...dar relația nivel politic — nivel cultural prin prisma entuziasmului revoluționar nestăvilit al tinerei generații din care faci parte ?

Șt. Stratul : — În planul vieții de organizație a uteciștilor, acest deziderat se traduce printr-o largă serie de măsuri și inițiative, a căror eficacitate este din plin demonstrată.

În promovarea culturii cu mesaj revoluționar, la care vîrsta noastră se dovedește a fi receptivă în cel mai înalt grad, activitatea organizației de tineret îmbracă cele mai variate forme, începînd cu atenția acordată orelor de învățămînt politico-ideologic, și terminînd cu organizarea și stimularea creației culturale specifice vîrstei noastre, cu organizarea de interesante acțiuni cu caracter politic, asemenea dezbaterii de către organizațiile tineretului revoluționar a noilor inițiative de pace ale României socialiste, ale secretarului general al Partidului Comunist Român.

Rep. : — Cea de-a 60-a aniversare a U.T.C. îmbogățește gînduri despre istorie, despre trecut, cu gînduri de viitor. În ce fel simți că organizația te formează ca pe un potențial membru al Partidului Comunist Român ?

Șt. Stratul : — Viața de organizație, școala, prin legătura nemijlocită pe care o creează între învățămînt-producție-cercetare, ne oferă depinderi de muncă, ne făurește de pe acum temeliile unei profesiuni. Organizația de tineret ne ajută să ne însușim principiile de viață și de muncă comuniste. Deci, tocmai atribute care se cer unui bun membru al Partidului Comunist Român.

Nu există utecist care să nu viseze la înmînarea carnetului de partid, ca semn al încrederii și prețuirii de către cei din jur a faptelor sale de muncă și viață. Viața de organizație a creat cadrul adecvat pentru formarea viitorilor comuniști. Nu ne rămîne decît să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor.

LUMINIȚA MARINA

Drumul spre performanță

. — Deci tu ești **Ileana Răuți**, fata cu mîini măiestre ? Bucuros de cunoștință !

.R. — Și eu ! E adevărat de multe ori colegii îmi spun „bună dimineața mîini măiestre !" sau „ce mai faci, mîini măiestre ?" dar eu consider că sînt una dintre miile de fete cu mîini măiestre din întreprinderea noastră, „1 Iunie".

R. — Sînt convins, dar cred că cititorii care nu te cunosc din presă și din aprecierile deosebite ale colectivului de țesătoare în care lucrezi, nu cunosc performanțele tale din ultima vreme. Despre ce este vorba ?

I.R. — Am ajuns de patru ori în finala pe țară a concursului profesional „Mîini măiestre", ocupînd de trei ori locul întîi și odată locul doi.

R. — Cum ți s-a părut acest drum către piscul afirmării, drum pe care, de altfel văd că îl cunoști foarte bine ?

I.R. — Greu și frumos. A însemnat multă muncă, multă renunțare, ambiții și poate talent, toate asociate dorinței mele permanente de autodepășire, setei de a cunoaște și de a stăpîni toate tainele acestei frumoase meserii. La capătul drumului satisfacțiile au fost pe măsura muncii depuse.

R. — Dorința ta de a cîștiga, a fost doar o ambiție personală ?

I.R. — Ambiția mea și-a găsit un suport în ambițiile întregii secții în care lucrez, secție fruntașă pe ramură, în sprijinul constant oferit de conducerea întreprinderii, și în colegele și colegii mei de muncă pe care i-am simțit alături pe toată perioada de desfășurare a probelor.

R. — Care ar fi ultimul tău succes ?

I.R. — Locul întîi la faza pe ramură a concursului pe teme de protecția muncii, concurs la care echipa noastră a obținut locul doi la etapa județeană.

R. — Ileana, cum ai ajuns să devi țesătoare și ce gînduri ai în legătură cu această meserie ?

I.R. — Pasiunea pentru țesătorie are rădăcini adînci, unele ramificate chiar în istoria vieții mele. Eram zece frați într-o comună din județul Suceava, o comună cu oameni simpli, harnici și cu adînc respect al istoriei. Pentru a ne îmbărca, mama împletea ziua întreagă la tot felul de fire și din măiestria ei ieșeau mănuși, căciuliță, pulovere. Eu o priveam foarte atentă, fascinată chiar de îndemînarea ei și atunci, acea curiozitate cred că a aprins în mine flacăra unei mari pasiuni. După absolvirea școlii generale în satul natal, m-am angajat într-o întreprindere . textilă unde pasiunea mea și-a găsit un cîmp fertil de afirmare. — Anii 1972-1974 au fost hotărîtori în viața mea — atunci am venit la Timișoara unde am urmat cursurile unei școli profesionale de profil textil, calificîndu-mă pentru meseria de tricotoare. Repartiția m-a dus la „1 Iunie" și aici am sentimentul că mi-am văzut visul cu ochii.

R. — Alte vise încă neîmplinite ? Dacă mai ai timp pentru vise...

I.R. — Într-adevăr am fost cam ocupată ;meseria, concursurile, activitățile obștești, liceul seral și acum pregătirea pentru concursul de admitere în învățămîntul superior, bineînțeles într-un profil textil. Au fost și preocupări și vise. Am doar 23 de ani (abia împliniți, N.R.) și-mi place și mie să mă plimb prin parc, să audiez o muzică bună, să citesc și să dansez. Cred că am să-mi rezerv mai mult timp pentru mine, fără însă a renunța la ambițiile de pînă acum.

R. — Nu-mi rămîne decît să-ți doresc să „împletești" în continuare talentul, pasiunea, munca și perseverența păstrînd ștacheta la aceeași înălțime.

MARIUS EPURE
DANIEL BUMB

BUPT

TINEREȚEA ORAȘULUI

Cu nețărmurită uimire privim ORAȘUL, lepădîndu-și povara de tăceri și încremenire a iernii, despletindu-și frumusețea și chemările. Respirăm tinerețea răspîndită în aer, pînă ce descoperim un lucru care, la prima vedere, poate părea ciudat. Acela că prospețimea orașului nu vine doar din unicul izvor al primăverii, ci acestuia i se adaugă un sentiment adînc, străbătînd toate anotimpurile anului — și uneori și ale vieții — tinerețea oamenilor, tinerețea gîndului și a faptei. Tinerețea muncii, sălășluind în fiecare colțișor al orașului, pe fiecare stradă, de la micile ateliere, pînă la marile întreprinderi ale industriei timișorene, din băncile școlilor pînă în amfiteatrele facultăților, și apoi mai departe, într-o fără de capăt revărsare de forță, entuziasm, inteligență.

Toate acestea se încarcă de semnificații concrete odată ce intrăm pe poarta oricărei întreprinderi sau instituții. Acestor idei li se suprapun chipuri de oameni, realizările lor de pînă acum și planurile lor de viitor.

„Ne-am propus să realizăm o producție marfă superioară prevederilor planului, să depășim planul la export, să reducem costurile de producție", (I.A.E.M.).

„Echipa lui Iosif Lörintz — o echipă care poate „să arunce în aer" toate normele posibile" (Șantierul 15 al Trustului de construcții industriale Timișoara).

„În secția de scălărie — și nu numai aici — tinerii își realizează planul în procent de 110-120 la sută. (Electromotor).

Fragmente din interviurile și reportajele pe care le puteți citi în paginile revistei. La rîndul lor, fragmente din împlinirile și gîndurile pe care tinerii ni le-ar împărtăși. Și care, unitate într-o strălucitoare de muncă și pasiune, mîndrie și frămîntare, entuziasm și maturitate, alcătuiesc acea frumusețe adevărată și profundă, pe care o numim TINEREȚEA ORAȘULUI.

RADU CIOBOTEA

JUBILEU

Întreprinderea timișoreană Tehnometal împlinește în acest an 100 de ani de existență, eveniment ce coincide cu aniversarea a 60 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist.

Colectivul întreprinderii întîmpină aceste două importante sărbători cu succese deosebite, la a căror realizare tinerii și-au adus o importantă contribuție.

Secretarul organizației U.T.C., tovarășul I. Truț a afirmat că tinerii de la Tehnometal preferă faptele vorbelor, că aici tinerețea vîrstei se împletește armonios cu maturitatea faptei.

Deosebit de bine pregătiți din punct de vedere profesional, ei au organizat la nivelul comitetului U.T.C. prima sesiune de comunicări științifice la acest nivel în județul Timiș.

Participanții, toți sub 30 de ani, au prezentat teme deosebit de interesante, cu aplicabilitate directă în producție.

Lucrarea tovarășului economist M. Bibu, cîștigătorul locului I, „Aplicarea poliservirii la mașinile de împlinit plasă Rabitz", fiind pusă în practică, funcționează cu randament maxim și deosebit succes la secția 11, „țesături-împletiri".

Un alt fapt demn de remarcat: după numai un an și jumătate de la intrarea în fabricație a tractoarelor, în cinstea aniversării Uniunii Tineretului Comunist, în lunile ianuarie și februarie s-au expediat în R.S.F. Iugoslavia un număr de 50 de tractoare.

Rezultatele obținute pînă în prezent încununează cu succes eforturile și abnegația celor de aici, colectivul fruntaș este îndreptățit să aspire la obținerea în acest an a Ordinului Muncii clasa I, omagiu suprem adus dublei aniversări.

LUCIA CIULEA

FRUNTAȘE PRINTRE FRUNTAȘE

În luna martie a acestui an, se împlinesc 60 de ani de la crearea U.T.C. și 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R. Iată cîteva exemple de tinere muncitoare ale I.A.E.M., care prin faptele lor de muncă cinstesc așa cum se cuvine această măreață sărbătoare a tineretului din România.

Comunista Mărioara Budea este montatoare de aparate electrice în cadrul secției 111-aparate. Pe lîngă obligațiile de producție pe care le are la locul de muncă și responsabilitatea ce-i revine în calitate de șefă de formație, și-a găsit suficiente resurse pentru a-și perfecționa pregătirea profesională.

— N-a fost deloc ușor — mi-a spus Mărioara. Au trecut niște ani care m-au solicitat pe toate planurile: Producție, gospodărie și... studența, căci sînt studentă seralistă în anul IV T.C.M., secția subinginери, din cadrul Facultății de mecanică Timișoara. Poate n-aș fi reușit dacă nu aveam un deosebit suport moral din partea organizației noastre U.T.C. și-a soțului meu, profesor de matematică la școala generală din Liebling. Ei mi-au înțeles și sprijinit permanenta dorință de a mă autodepăși. După ce voi deveni subinginer, îmi voi continua munca de îndrumare

și control în cadrul I.A.E.M. și voi împărtăși colegilor mei cunoștințele pe care le-am acumulat în acești ani de studiu.

De altfel, Rodica Roșca, secretară adjunct U.T.C. pe întreprindere, care m-a condus prin secțiile I.A.E.M. a ținut să precizeze că atît organizația de tineret cît și organizația P.C.R., încurajează și sprijină din toate punctele de vedere pe toți cei care își manifestă dorința de a-și ridica pregătirea profesională. Ce și-au propus uteciștii pentru 1982?

— În cinstea apropiatei aniversări de la crearea Uniunii Tineretului Comunist, ne-am propus ca prin acțiuni întreprinse de tineri pe întreg parcursul anului 1982, să realizăm o producție marfă superioară prevederilor planului, să depășim planul la export și să acționăm cu răspundere mereu sporită în direcția reducerii costurilor de producție, astfel ca în 1982 să economisim materii prime, materiale și energie, în valori considerabile.

În secția 11 — monofazat, am stat de vorbă cu maistrul Ciulea Viorel care în calitatea sa de șef bandă 1 atelier contor monofazat, mi-a spus:

— Toate cele 76 de muncitoare pe care le conduc, au dat pînă în prezent randament maxim. Sînt foarte mulțumit de modul în care și-au realizat sarcinile de producție! Ele ne-au adus titlul de „Formație fruntașă pe întreprindere în 1981". La noi nu pot exista cazuri de indisciplină, căci vinovatul s-ar autoexclude din colectiv. Din anul 1981 și pînă în prezent, produsele noastre au fost destinate exportului în Ungaria și Polonia. Nu am avut nici un refuz din partea beneficiarului și, pentru modul în care ne-am onorat contractele, ni s-au făcut propuneri de-a continua colaborarea cu partenerii externi. Cum să nu fiu mulțumit de fete? Toate sînt fruntașe. Dar dacă ar trebui să numesc o fruntașă între fruntașe, aceasta ar fi cu siguranță Ioana Tache de la reglaj contor monofazat. Pe lîngă sarcinile ce-i revin la locul de muncă, urmează cursurile serale ale Liceului electrotehnic nr. 2. După absolvirea, în acest an al anului V, îmi place să cred că-și va continua frumosul drum pe care a pornit și va face o școală de maiștri sau poate chiar o facultate cu profilul nostru. Totul depinde de ea, căci noi o sprijinim.

Cuvintele de ordine în secția de safire și rubine, sînt MICRON, GRAM, SECUNDA, EFICIENȚA, RITM! Elena Roșu este muncitoare specializată în mecanică fină, și mi-a fost prezentată, în calitate de membră P.C.R., ca fiind una dintre tinerele care răspund cu promptitudine chemărilor lansate de organizația U.T.C...

— Lucrez în cadrul I.A.E.M. din anul 1977, adică din anul înființării secției de safire și rubine. Nu sînt de prin părțile locului. Am absolvit liceul teoretic din Băilești — Gorj și auzind de renumele de care

se bucură pretutindeni I.A.E.M.-ul, m-am hotărît să devin timișoreancă. Am urmat cursuri de calificare post-liceal organizat pe timp de un an cu scoatere din producție, și iată-mă azi cu o meserie frumoasă, care îmi aduce multe satisfacții.

Iată așadar, cîteva profile ale unor reprezentante de frunte ale I.A.E.M., întreprindere de altfel tînără, al cărei colectiv depășește cu puțin media de 25 de ani, vîrstă de vise și împliniri.

DAN PARVULESCU

COTELE HĂRNICIEI

Întreprinderea Electrotimiș este o unitate tînără. A început să producă doar în 1973. Și nunumai media mică a vîrstei (23 ani) este indiciul tinereții aici, ci și entuziasmul. Pentru hărnicia sa, tînărul colectiv de la Electrotimiș a fost felicitat cu căldură de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul recentei sale vizite în mijlocul muncitorilor din această întreprindere. Președintele țării noastre a urat oamenilor muncii de la Electrotimiș noi succese în muncă, iar tinerii de aici sînt hotărîți să le obțină întîmpinînd astfel și cea de-a 60-a aniversare a cerării Uniunii Tineretului Comunist.

În anul care a trecut, planul producției marfă a fost depășit cu 7,7 milioane lei, cel al producției nete cu peste 9,4 milioane lei și după modul cum s-a desfășurat activitatea în prima lună a acestui al doilea an al cincinalului noii calități, se tinde spre creșterea în continuare a acestor cifre.

„Un rol important în obținerea acestor realizări l-a avut aportul reprezentanților oamenilor muncii la luarea hotărîrilor în problemele de bază ale întreprinderii, propunînd în cadrul dezbaterilor măsuri de îmbunătățire a tehnologiilor de execuție, de ridicare a calificării. Trebuie să luăm în considerație și măsurile adoptate pe linia reducerii consumului de metal, care au condus la creșterea indicelui de utilizare al acestuia" — ne spune tovarășa inginer Mocuța Georgeta, secretar adjunct cu probleme de propagandă al organizației U.T.C.

Anul trecut venituirile planificate prin buget, au fost depășite cu 23 miloane lei. Pornind de la acest succes și de la indicațiile organelor de partid, eforturile colectivului de muncă sînt îndreptate spre realizarea și depășirea planului pe acest an, fiind în curs de rezolvare probleme ce vizează pregătirea fabricației, asigurarea bazei materiale în corelație cu progresul de export precum și spre întărirea ordinei și disciplinei.

În condițiile creșterii rolului autoconducerii și autogestiunii muncitorești, tinerii sînt din ce în ce mai preocupați de problemele cercetării, cărora li se asigură o deplină întrepătrundere cu activitatea practică. În acest sens, amintim cea de-a doua sesiune de comunicări științifice „Tehnic 20000" care va avea loc în luna martie. Vor fi prezentate un număr mare de lucrări punînd în discuție probleme diverse, inițiative valoroase, brevete de invenții. Participarea tinerilor uteciști va fi, ca și în anii precedenți, foarte bogată, iar lucrările meritorii vor fi publicate, îmbogățind fondul de cărți al bibliotecii tehnice.

Despre tinerii acestei întreprinderi se pot spune încă multe lucruri, dar nu poate fi mai convingător decît a-i urmări în fața mașinilor, utilajelor, aparatelor de măsură și control, la temperatura înaltă a conștiinței lor revoluționare, acolo unde demonstrează că Munca este modul cel mai potrivit de a întîmpina un eveniment plin de adînci semnificații.

ADRIAN CURELARU
DUȘIȚA BAINSKI

Pagină realizată de Cercul de presă

BUPT

CENACLURI TIMIȘORENE

Cenaclul literar TIMISIENSIS al I.A.E.M.

Ionela Crișan

Curățenie generală

MOTTO : Pierdut porumbel alb.
Declar nul.

În loc de porumbei
Arme curate
(Oare de ce le-o fi spunînd așa ?)
Într-o zi vor porni din arborele păcii
Și zvîrr ! Își vor lua zborul spre noi
Mușcînd „curat" din ramura de măslin
Și împroșcîndu-ne cu sîmburi..
Necazul meu e că nu m-am născut piatră
Sau mobilă sau oricum ceva neînsuflețit...
Și cît m-am mîndrit, o, Doamne,
Cu sufletul meu !...
Și cît caz am făcut de el...
Și acum cînd unii vor atîta curățenie
Trebuie să-l dau la spălat chimic
Să-i scot toate petele
— Care erau PETELE MELE ! —
Să mi-l facă atît de curat
Încît să nu-l mai recunosc niciodată
Ca fiind cîndva al meu...
Dar va fi atît de bine spălat
Încît voi putea spune, în sfîrșit,
— Nu mai este ! —

Scamatorul

Eram acolo, măruntă în marele public...
De ce oare te-ai apropiat tocmai de mine
Și cu o mișcare dibace mi-ai furat stelele din priviri?
Le-ai pus pe o sfoară și le-ai înșirat salbă
Ai făcut un arici de stele și le-ai rostogolit
Sub priviri admiratoare de spectatori
Care băteau din palme...

După ce spectacolul s-a sfîrșit
Ai aruncat stelele în prima baltă de pe drum
Și noroiul le-a acoperit strălucirea...
De ce oare la spectacolul următor
La care speram să te văd din nou pe tine
Sau pe altul care să-ți semene cît de cît
Celălalt scamator nu a mai cules din ochii mei
Decît beznă adîncă ?...

George Terziu

Vînătoarea de ochi

Pe drumul de faianță, scăldat în neatingeri
Mă desfășor cu pasul desculț și tremurat.
Începe vînătoarea, sun ciinele meu galben
Și intru în beție știut și întîmplat.
Dantelării ciudate în ochi mi se aprind
Pădurea-și trage roua pierdută într-o parte
Tăcerea mi se sfarmă în hohot de albastru
Și-atîta de aproape e atîta de departe
De parcă aș întinde un braț și aș atinge
Timpanele de rouă și timpul indecis

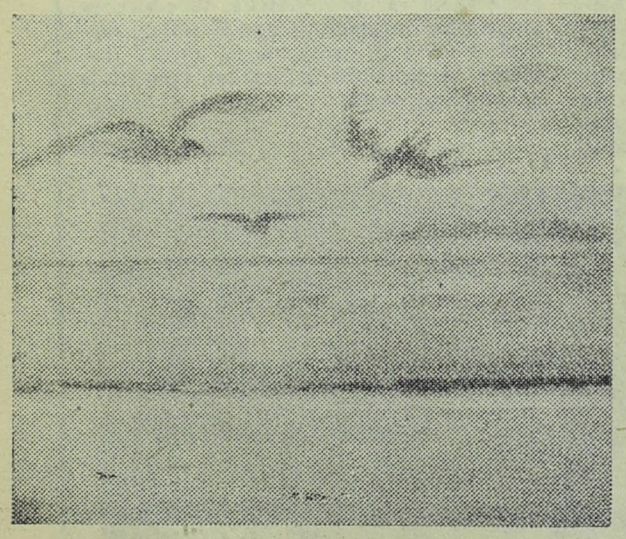

Mă bîntuie chemarea, eu însumi o chemare
Spre care lunec, lunec, ca moartea într-un vis.
Lumina explodează, seninul explodează
Și trece vînătoarea cu-alai și cu tam-tam
Nimic nu se petrece cînd totul se petrece
Prin ochiul tău subțire,tulburător și calm.

Poem de relaxare

Se întîmplă o cameră în care respir,
Cărțile din rafturi încep să curgă încet,
Mi se taie respirația de rime încrucișate,
Apoi o cîmpie dansînd peste cartea istoriei
Din care pîndește un nou război mondial
Copii, feriți părinții de insecta sexuală
(Cromozomul abundenței n-a fost descoperit, încă).
Cît mai e noapte stelele cad
Prin părul soției, hrănit cu aer sintetic
Prin ochii soției de culoarea la modă...
Nu mă mai satur închipuind o eclipsă
Care se produce așa cum se vede ;
Apoi despre soare nici nu îndrăznesc să mai scriu,
Lăsînd în urma trupului o umbră de asfalt,
Sau luna trecînd lin peste poemele mele...
Cărțile din rafturi încep să curgă încet
Și personajul principal mă întreabă ceva
Stau drept în bătaia cuvintelor
Și-un plug biologic îmi trece prin oase
Cînd adorm legănat de această cameră-n mișcare
Și-a palmele mele stiloul e ceva, respirînd,
Ca o pasăre.

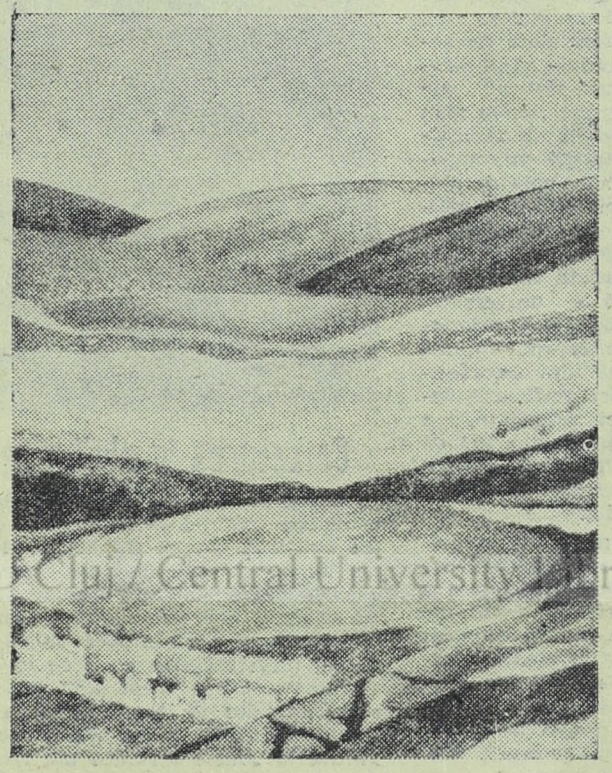

Cenaclul „PAVEL DAN" Casa de cultură a studenților

Tatiana Dabelea

Mamei

Ce visai
Tăcuta mea mamă ?
Oare n-ai simțit tu
Pustiul
Gonindu-ți nemilos păsările ?
N-ai văzut că doar
Semințele nu mor ?
Ori poate visai că ești o sămînță
Cu suflet rotund
Și alb ca miezu-i mirosind a nemurire ?
Nu sîntem semințe
Tăcuta mea mamă.
Și pămîntul, doar pentru semințe,
Nu e niciodată
De plumb.

Piramida din suflet

Una după alta
S-au prăbușit piramidele mele
Pe care îmi înălțasem spre cer
Doar una mai e,
Sufletul sculptat în basoreliefuri
Una singură
Înfruntă cu treptele-i fierbinți
Întunericul.
Pe fiecare treaptă
Surîde aprins de văpaia vieții
Un mac.

Structura

Gînduri, țesute cu noapte,
poartă aurul pletelor
spre zări muiate-n argint ;
tăcerea mîngîie ușor
o oră nestemată
în basmele-mi decuseară.
Încalec zorile și-ndemn spre ora fecundă :
sînt noapte pironită cu brațele spre cer,
sînt și răsfirată pe începuturi arzînde.

Angela Hălmăgean

Martora, seara

Cît ești de salcie,
toamnă tîrzie :
Maris tremură din fiecare cîntec
și de trilurile plăpînde
ne dor semințele cuvintelor curcubitacee ;
mitul prelinge bucoavne pe frunze încărunțite,
și valurile-ngroapă o altă seară,
martoră galbenului.

★

În loc să vorbesc,
mi-ar place mai mult
să-mi anin gîndurile de umărul tău
și să le las
așa, în paraginâ.
Le vor năpădi păianjeni de liniște
Aș avea,
atunci,
răsfirată
ființa mea între tine și mine,
pînă în miezul cuvintelor.

★

În miez de noapte,
pămîntul își pipăie tandru mormintele.
Cu degete lungi le mîngîie.
Cu degete-sălcii.
Se-ntîmplă-uneori să-i scape vreun suflet printre degete
și să se nască din nou :
în visul unui nevoiaș ;
— muritor i se spune —
Vedeți,
avem o bogăție ieftină, de noapte,
podoabă de veghe
a rămășițelor pămîntești
din noi.
Cei mult vii

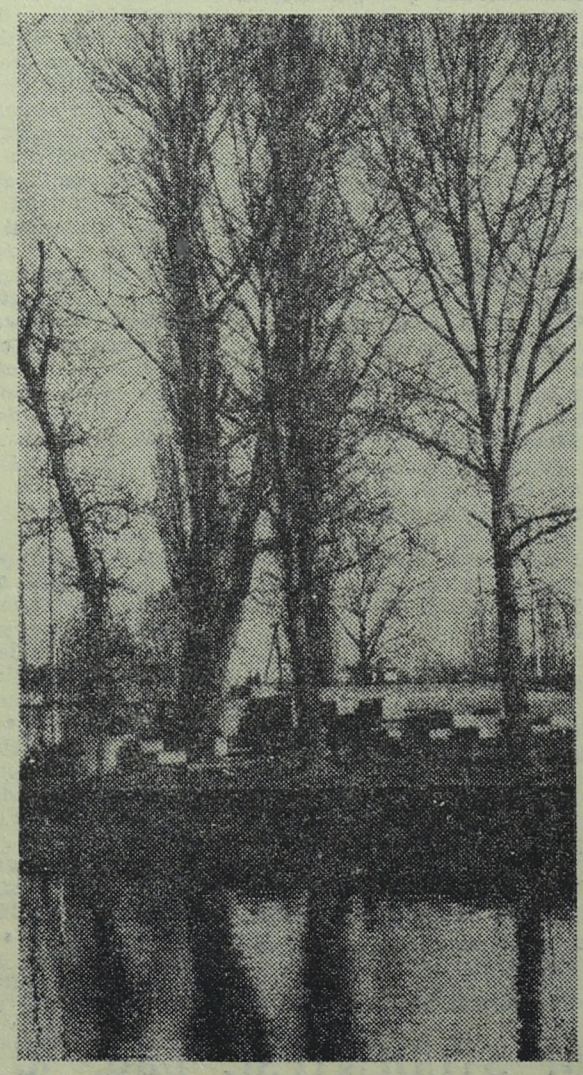

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BUPT

„CERCETAREA COMPLEXĂ DESCHIDE PERSPECTIVE ÎN PERFECȚIONAREA STUDENȚILOR"

INGINERIE ȘI UMANISM

Cu cîtăva vreme în urmă a apărut în litografia I.P.T. volumul I al studiului sociologic numit **„Cultură, comportament, participare la tineretul universitar"**, întreprins în anul 1980-1981 în rîndurile studenților politehniști.

Obiectiv declarat al colectivului de sociologie format din **Buzăruescu Ștefan, Luminosu S. Doru** (coordonatorul volumului), **Mureșan S. Ioan** și **Turtoi Mihalache**, „cunoașterea veridică a realităților din institut" trebuie să stea la baza unei analize profunde a raportului deosebit de complex dintre inginerie și umanism, dintre rigorile învățămîntului și cadrul larg al democrației socialiste. Realitățile acestea se dezvoltă însă într-o multitudine de aspecte de largă diversificare structurală, lucru care face dificilă orice încercare de investigare exhaustivă a conținutului acestora. Pe lîngă numărul mare al aspectelor tensionale, al stărilor și atitudinilor determinante de natura materială sau ideal-cognitivă, trecută sau prezentă,

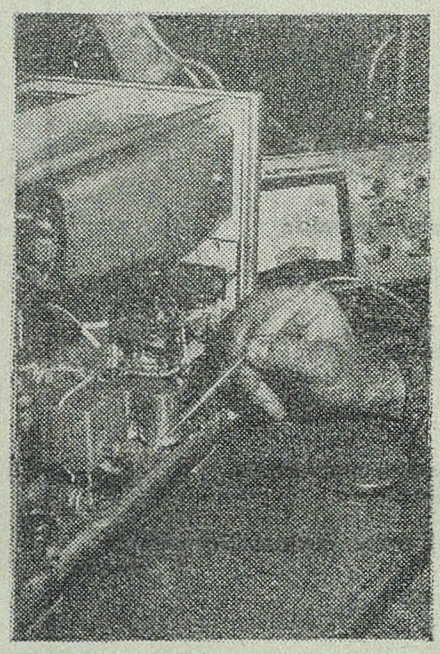

orice încercare în acest sens este confruntată de la bun început cu limitele atît metodologice, cît și practice ale instrumentarului folosit. Astfel, cei 595 de studenți chestionați în legătură cu profilul lor spiritual reprezintă doar 4,25 la sută din totalul studenților din institutul nostru; întrebările chestionarelor prefigurează, în ultimă instanță, un model uman și cultural cerut de societatea noastră (de aceea, din cînd în cînd, numărul mare de non răspunsuri ar putea fi interpretat și ca o deviere de la un astfel de profil sau ca obișnuință a unor mișcări ideatice ce depășesc aria strict limitată de chestionar); concluziile stau martore unui anumit grad de subiectivitate — parțial invenitabil — al autorilor, care pleacă de la general la particular, de la paradigmă la excepție, de la concept la accepție individuală, oferind în ansamblu o imagine pe alocuri preformulată, cadrată de imperativul lui „trebuie să fie", dar fără îndoială valoroasă, utilă, desigur necesară tuturor factorilor de răspundere din institut, implicați în procesul instructiv-educativ prin pasul de la abordarea empirică la tratarea științifică a formelor, metodelor și fondului procesului de învățămînt pe care îl realizează, prin evidențierea dificultăților și tarelor, tineretului în cadrul vieții social-politice a țării.

Studiul pornește de la cîteva „delimitări conceptuale" ale culturii, cu intenția vădită de a crea o imagine diacronică și de a contura în aceasta poziția adoptată de inițiatorii cercetării în încercarea lor de operaționalizare a controversatului concept de cultură (prin operaționalizare înțelegînd „procesul de transformare a sa (n.n. a conceptului) în mijloace de reflectare a unei realități măsurabile, pentru a folosi nemijlocit în cercetarea concretă"). Ca singura ființă bio-psiho-social-istorică, poziția omului în raport cu cultura este aceea a unui intermediar cu rol de „mediere" a naturii prin procesele de creare și creație și de adaptare a valorilor culturale în conformitate cu propriile scopuri și interese. Intervenția umană este posibilă însă numai în măsura în care se realizează o socializare obiectiv necesară și conformă cu un anumit **model imperativ** (impus de societate) de norme civice, acționale și de cultură generală. Procesul socializării, ca rezultat al factorilor familie, cultură, școala și facultate, relații de conviețuire și participare socială, trebuie să ducă în final la conturarea în primordial a dimensiunii generice — har și menire deopotrivă — a omului societății noastre socialiste, transformîndu-l într-o ființă identificabilă nu numai prin nume, ci și prin poziție socială, drepturi și îndatoriri. Totodată, socializarea trebuie să aibă o finalitate adaptativă și integratoare, pentru evitarea fenomenelor alienării sau împăcării formale cu realitatea, cu statutele și rolurile formulate de societate la nivel micro — și macrosocial. La baza acestor expresii ale neadaptării sau integrării fictive stau o multitudine de cauze. Spre deosebire de societatea capitalistă contemporană în care forma principală de manifestare a înstrăinării este cea politică, în societatea socialistă alienarea poate fi surprinsă în ipostazele informațională (omul se simte copleșit de creșterea vertiginoasă a universului informațional și semantic), profesională (pregătirea insuficientă, opțiune greșită în fața examenului de admitere), mistico-religioasă (influența indezirabilă a doctrinei religioase, a familiei convertite la un crez nefast) sau, în fine, morala (influențe anticulturale, regresive ale unor elemente sau grupuri retrograde).

În acest context, misiunea învățămîntului se desprinde ca fiind aceea de a spori capacitatea de adaptare a individului printr-o riguroasă selecție a bunurilor culturale, prin cultivarea aspectelor dezirabile, novatoare, purtătoare de progres ale acestora, precum și integrarea personalității umane — cu multitudinea sa de aspecte ce presupun variația continuă, alegerea, imaginația, devenirea în relativă libertate conferită de modelul opțional în fața celui imperativ — cu valorile civilizației industriale contemporane.

Avînd în vedere considerațiile anterioare, autorii studiului pornesc cercetarea lor de la două ipoteze: 1. din lipsa unei documentații adecvate, a unor tratări teoretice la obiect, factorii de răspundere educativă nu țin seama de întreg mecanismul ce determină configurarea personalității tînărului și 2. alienarea tehnico-informațională a invidului nu poate fi depășită decît cunoscînd universul existențial al acestuia.

Partea de chestionar analizată în acest prim volum al studiului se referă la „comportament cultural și combativitate civică" și la „autoimaginea minusului cultural", fiecare dintre acestea făcînd obiectul unui capitol al cărții. Prin gruparea răspunsurilor în funcție de anul de studii, gen, vîrstă, religie s-a urmărit o pătrundere mai adîncă și, în același timp, mai aplicată în complexitatea structurilor personalității studențești. Și într-adevăr, cifrele oferă celui interesat o imagine sugestivă a realităților din institut, o imagine distribuită într-un fragmentariu organizat pe diverse modele și structuri. Din păcate însă, considerațiile analitice ce însoțesc estimările statistice preferă de multe ori generalitatea generalizării, omițînd în acest chip o serie de situații evidențiate doar sub raport cifric (se cere semnalată, cu această ocazie, absența din volum a estimării minusului cultural la studenții electrotehnicieni !...).

Dincolo de aceste minusuri inerente unui prim studiu de asemenea amploare (să nu uităm că această cercetare sociologică se poate mîndri cu toate atributele primatului cel puțin la nivel de institut !) descoperim caracterul dualitar conclusiv-corectiv al acestei lucrări, legarea dialectică a analizei de optimizare și rezolvare. Ultimele pagini ale cărții cuprind, tocmai în acest sens, „propuneri de soluționare a distorsiunilor sociale și etice din viața universitară prin optimizarea activității cultural-educative din institut", ce ar fi, puse în practică, să materializeze visul actual a sute de studenți dornici de a-și lărgi orizontul cultural. Transcriem, pentru conformitate și luare la cunoștință: „pentru a stimula creativitatea la nivel de masă a studenților, ar fi oportună înființarea unui salon al creațiilor tehnice studențești, inclusiv cu materialul bibliografic și documentar propus de studenții inventatori", „aprofundarea, în cadrul învățămîntului politico-ideologic, a unor probleme de filosofie care să antreneze pînă la limită cunoștințele de specialitate", „introducerea unor cursuri facultative de: istoria artelor, design, ergonomie, legislație economică", „inițierea unor cursuri de istoria științei și istoria tehnicii (...) particularizate la fiecare facultate în funcție de istoria specialității respective" etc.

În așteptarea celui de-al doilea volum al studiului, salutăm generozitatea și curajul cu care a fost construit acest edificiu sociologic în premieră, cu convingerea că acest „manual" al relației student — societate — cultură va contribui, în sensul unei noi calități, la perfecționarea continuă a învățămîntului tehnic superior.

H. H. ZIMMERMAN

Cercetarea în slujba perfecționării profesionale a studenților

În cadrul Atelierului de cercetare în producție (A.C.P.) se desfășoară de către studenții secției C.C.I.A. — Facultatea de construcții, cercetări teoretice și experimentale privind studiul ductilității stîlpilor de beton armat supuși la la compresiune excentrică oblică, solicitați la încercări alternante de tip seism.

Cercetarea are drept scop îmbunătățirea metodelor de calcul și de alcătuire a structurilor de beton armat care se execută în zonele seismice ale țării. Astfel, studenții au avut o contribuție importantă la elaborarea formulelor de calcul pentru determinarea ductilității capabile secționale în funcție de ductilitatea necesară cerută pentru diferite grade de seism.

Elaborarea studiului teoretic s-a făcut de către studenți, prilej de îmbogățire a cunoștințelor primite la cursurile de specialitate. Lucrarea a contribuit de asemenea la dezvoltarea gîndirii științifice și formarea de noi deprinderi legate de rezolvarea unor probleme practice.

De asemenea, în cadrul laboratorului de beton armat și clădiri al Institutului Politehnic Timișoara s-a efectuat un bogat program experimental. Prin lucrările experimentale, efectuate, studenții au luat contact cu metodele de urmărire a unei cercetări complexe, începînd cu realizarea elementelor experimentale și terminînd cu stabilirea concluziilor.

Intreaga cercetare a fost elaborată pe baza unui contract întocmit între catedra de beton armat a I.P.T. și un institut de profil din București. Ea s-a finalizat prin elaborarea recomandărilor pentru proiectarea și execuția stîlpilor de beton armat cu secțiunea dreptunghiulară, dublu T și pătrată utilizați în zone seismice.

Pe parcursul lucrării condusă de către tovarășul conf. dr. ing. **Iosif Deutsch** în calitate de responsabil de temă, sub îndrumarea tov. șef de lucrări **Iehașiu Aurel** și a asistenților **Jiva Cornel** și **Izverceanu Monica**, studenții au manifestat un deosebit interes față de tema cercetării, căutînd să dea în permanență soluții cît mai originale și mai corespunzătoare.

Dintre aceștia amintim: Avram Cornelia, Fetea Gheorghe, Buzatu Constantin, Keller Gabriela, Nistor Mirela, Buzatu Doru, Pap Iuliu.

Pe lîngă valoarea teoretică a cercetării, aceasta mai are și o deosebită valoare economică.

Printr-o alcătuire mai rațională a secțiunii de beton armat, prin amplasarea armăturii în zonele și în cantitățile necesare se obține o comportare corespunzătoare a structurii ceea ce duce la economii însemnate de oțel, ajungînd pînă la 10 la sută față de cantitatea folosită în prezent.

Lucrarea continuă în prezent cu studiul altor parametri, urmînd ca ea să servească pe plan național la revizuirea standardului actual de calcul al elementelor de beton armat, beton precomprimat și a normelor de calcul la seism.

Considerăm că elaborarea unor asemenea cercetări complexe încă de pe băncile facultăților deschide perspective în perfecționarea profesională, în educarea studenților în spiritul muncii utile, asigurînd totodată contactul cu unele probleme ce frămîntă în prezent economia noastră națională.

DAN PAMPU

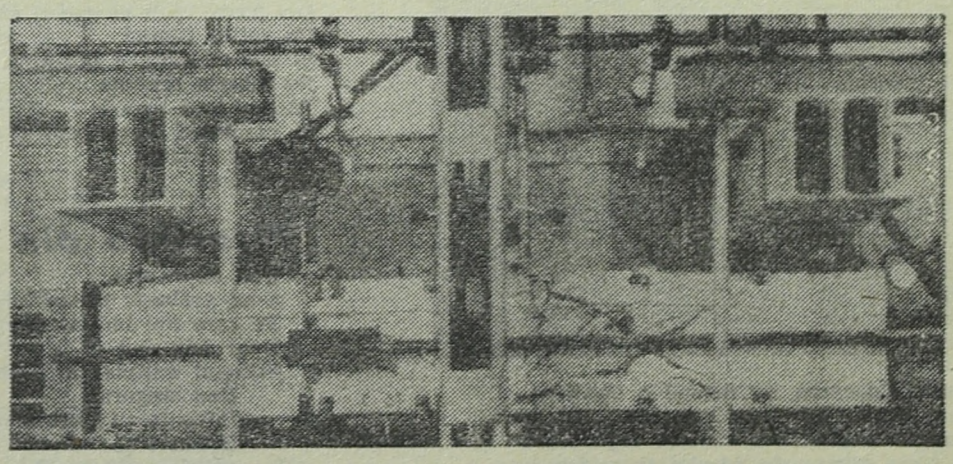

BUPT

universitas

RICHARD STENGEL*

Der Stillstand

23. September. Da wäre ich nun in diesem Gebirgsnest, an Berghänge geklebt, ins Tal hineingedrückt, von der Welt völlig abgelegen. Die Häuser ragen mit den Vordächern in die Strasse, die Häuser liegen verstreut, die Häuser stehen leer, die Häuser sind baufällig.

Die Strasse ist erst vor paar Jahren gebaut worden. Fährt ein Auto vorbei, schluckt man den aufgewirbelten Staub, oder, wenn man zur Seite tritt, steht man schon knöcheltief im Dreck. Doch fahren wenige Autos vorbei, vielleicht eins in zwei Stunden. Es ist zum Lachen: überquere ich die Strasse, schaue ich nach links, nach rechts, als könnte ich überfahren werden. Lachhaft: ein Auto hört man zehn Minuten bevor man es sieht.

Die Dorfkühlanlage mit Hauptnutzniesser.
Foto : **der Autor**

Kein Mensch ist auf der Strasse. Niemand geht herum. Alles ist wie tot. Die Schüler sind in der Schule, die Kleinen sind im Kindergarten, die Frauen sind, bei den Rindern auf der Weide, die alten Frauen sind zu Haus, die Grossväter sammeln Holz im Wald oder hüten die kleine Schafherde der Familie, die Männer sind in den Bergen. Sie bauen, hämmern und schwitzen Kohle. Oder sie liegen in irgendeinem Bett und ruhen sich aus für die nächste Schicht oder den nächsten Suff.

Was hier herrscht, ist die Stille. Alles steht still. Der Stillstand. Der Stillstand ist alles. Es ist ein tödliches Sich-nicht-bewegen-können. Die Ruhe hier stiftet eine ständige Unruhe.

(...)

25. September. Der dritte Tag beglückt mich mit einer Naturgabe der Ortschaft: Flöhe. Zurzeit habe ich zwölf Bisse auf der linken Arschbacke und auf dem Bauch. Die sind jetzt frisch geschwollen, rot und dick. Morgen werden es rote Flecken sein. Es ist eine Qual. Schon der Gedanke an diese kleinen Tiere lässt mich schlaflos und reibt mich sehr, sehr auf. Dieser Überreiztheit kann man nur chemisch beikommen: Schlafmittel oder Flohpulver. Das eine macht mich blöde, das andere stinkt fürchterlich.

(...)

29. September. Im Winter wird man hier eingeschneit, dann kann man nicht nach vorne und nicht nach hinten. Man bleibt eben, wo man ist. Dann kann man ein Buch nehmen und es immer wieder lesen. Man hat in diesem Vakuum nicht einmal das Bedürfnis nach Neuem. Es gilt nur noch eins: sich am Leben zu erhalten, zu vegetieren, wie ein „Embryo im Glas".

(...)

10. Oktober. Der Bürgermeister kam in die Schule gerannt und verordnete: Alle männlichen Personen mögen sich sofort zum Übungsschiessen einfinden. Draussen regnete es in Strömen.

Auf dem Sportplatz hatten sich die Männer des Dorfes versammelt. Zuletzt erschien der Milizmann mit dem Dienstmann, der Karabiner Baujahr 1912 heranschleppte. Hinterher marschierte ein Oberstleutnant, der die Schiesserei leiten sollte. Er entzündete eine Rauchgranate. Alle waren begeistert und schmissen sich auf die Erde. Es wurde in den Wald geschossen. Alle lobten aus Pflichtgefühl den Bürgermeister und den Milizmann. Die Männer nahmen alles sehr ernst, sie sprangen herum wie spielende Kinder, sie klatschten in die Hände, sie feuerten und feuerten sich an, sie stiessen sich an, sie schlugen sich auf die Schultern. Als alles vorüber war, also als die Munition verbraucht war, gingen sie alle zum Wirtshaus.

(...)

12. Oktober. Die Öde. Es ist erschreckend: zum dritten Mal lese ich diese Seite aus diesem Buch. Ich verstehe kein Wort. Dabei bringt jedes Wort etwas ins Rollen bei mir im Kopf. Die Wörter ragen aus dem Blatt heraus, ich stosse mich dran, dann und wann fällt mir auf, dass ich mit den Gedanken woanders bin. Dann beginne ich von vorne.

Langsam schleicht sich etwas ein, etwas, das ich nicht beschreiben kann. Es ist gross, es ist rund wie ein Ball mit Griff zum Herumspringen, es rollt über alles wie eine Raupenkette, es zermantscht die Hirne wie Vater Ubu, es spricht mehrere Sprachen und hat eine hohle, aus dem Leeren kommende Stimme. Es ist Frau und Mann zugleich, es ist Mensch und Tier zusammen. Es ist da, es hat Mäander wie ein Fluss, es ist bitter wie Leber mit Galle, es ist trocken und herb. Es steht hier im Raum wie ein Strassenschild, wie eine Anzeige, wie eine Litfasssäule, wie ein Telegrafenmast mit dem Totenkopf drauf. Es liegt in der Luft, es ist nicht aggressiv, aber es erodiert die Hirne. Ist es einmal eingeschlafen, dann beginnt es sich zu spalten. Es schneidet wie ein Messer, doch fliesst kein Blut, es zerhackt alles und trotzdem bleibt man ganz. Es macht kein Geräusch wie eine Drushba, es braucht auch keinen Treibstoff. Es reproduziert sich selber. Es saugt Blut. Es ist die grosse, gähnende ÖDE!

(...)

21. Oktober. Vor dem Spiegel betrachte ich meine weiss belegte Zunge. Ich streckte sie immer weiter raus, bis sie mich zu schmerzen begann. Ich drehte sie von links nach rechts, von rechts nach links, meine Lippen ableckend. Sie ist so rosig, so schleimig, wie ein kleines Tier.

(...)

24. Oktober. Ein Traum. Ich öffnete die Tür, trat ein und befand mich in einem Saal. Ein Sitzungssaal, ein Kinosaal, eine Aula, es war schwer zu bestimmen. Es fand eine Sitzung statt, es war eindeutig, der Ausbruch eines Freundes wurde besprochen. Feindliche Blicke drückten mich auf einen Sessel gleich neben der Tür.

Die Leute vorne auf dem Podium sassen steif. Sie hatten alle Anzüge und Krawatten. Sie schienen auf etwas zu warten. Vielleicht hätte ich den Freund verteidigen müssen. Ich drückte mich schuldbewusst tiefer in den Plüsch.

Plötzlich geschah etwas! Eine weisse Leinwand wurde heruntergelassen. Ohne Vorspann begann ein Trickfilm. Mitten in der Leinwand, perspektivisch nach oben links verschwindend, war ein Gleis zu sehen. Bunte Figuren und Gestalten sprangen auf den Traversen hin und her. Ich konnte nicht genau unterscheiden, waren es nur Schatten, war es eine optische Täuschung, eine Farce?

Es geht weiter, spiralförmig.

---

* **Richard Stengel, geb. 1955 in Temeswar, Absolvent der Germanistikfakultät Temeswar, zeitweilig Rumänischlehrer in Obîrşia-Cloşani (einem Gebirgsdorf im Kreis Mehedinţi), zurzeit Deutschlehrer in Drobeta-Turnu Severin. Veröffentlichungen in:** Forum studenţesc, NBZ, Echinox, NL **und in der Anthologie** im brennpunkt stehn.

BETTINA GROS

ICH

gehe keine kompromisse ein:
den wetterlaunen
halte ich kopfschmerzen
entgegen.

VOR EINER PRÜFUNG

oder: wie man schlagertexten
„auf den geschmack kommt"

kaffeetrunken
den blick auf einem wort:
minutenlang bleischwer
sekundenlang gedankenschwer
die hand blättert
ansichtskarten
unter den tisch
(ausgedachte)
„alles ist aus-"
gedacht
das wort
noch immer das gleiche
durchlöcherte fahrkarten
plötzlich
als schatten auf dem tisch
das gleiche wort
noch immer
der nachbar und seine musik
(„wie schön")
noch ist nichts endgültig
(„wie gut")

Die Gedanken ins Gedicht hinüberretten

ZU: HORST SAMSON, TIEFFLUG. GEDICHTE, DACIA VERLAG, CLUJ-NAPOCA, 1981

Im Dacia-Verlag ist 1981 Horst Samsons zweiter Lyrikband tiefflug *erschienen. 1978 brachte Facla sein Buchdebüt* der blaue wasserjunge *heraus, ein Debüt, das die Kritik nicht gerade mit Begeisterung aufnahm — im Gegenteil —, und worüber sich der Autor selbst äusserte: „Ich habe mich von dem Gedichtband distanziert, weil ich der Meinung bin, dass die Gedichte, die im Band enthalten sind, nicht mehr meiner jetzigen Denkart und Schreibweise entsprechen. Es sind Gedichte aus einem Stadium des Beginnens. Natürlich sind es meine Gedichte, das möchte ich hier betonen. Jedenfalls glaube ich, dass ich zur Zeit nicht mehr solche Gedichte schreibe, die so ortlos und so zeitlos sind." (s. „Forum studenţesc", Nr. 3 (61), März, 1981, S. 12).*

Nun liegt sein zweiter, diesmal von Helga Unipan einwandfrei gestaltete Gedichtband vor. Ortlos und zeitlos sind diese Gedichte nicht. Im Gegenteil. Horst Samson geriert sich als ein von der Wirklichkeit stark Bedrängter: „gedanken und tatsachen wie ein zaun / über den ich nicht hinweg kann / eine herausforderung die ich annehme" (S. 5). „die tür schlägt zu / sie schlägt zu / wie wirklichkeit / sicher / schnell / täglich / nur ganz kleine beulen" (S. 15). Diese (all-)täglichen kleinen Beulen scheinen dem Lyriker Samson Anlass zu seinen Gedichten zu sein, ihm die Ansatzpunkte zu liefern, wo er Sprache einsetzt, um „wirklichkeit" zu bewältigen. „ich sehe mich um / ich merke / dass der alltag immer kürzer / enger / und selbstverständlicher wird / dass dieses auftreibende da ist / das einsetzt und nicht mehr aufhört / das dich umwirft / wie die erkenntnis / dass du ein falsch eingelegter film bist" (S. 74), oder „ich komme mir wie ein holzfass vor / mit eisenringen um die brust" (S. 7). Solche allgemeine, ich würde fast sagen, dozierende Aussagen, könnte man mehrere zitieren. Doch wechsein derartige Textstellen ab mit abgegriffenen Formulierungen, wie „...die häuser / (die) scheinbar / in den himmel wachsen" (S. 67), Beschreibungen, die mir ziemlich erzwungen erscheinen (gekrönte wurzeln, S. 30; ring ring, S. 42), *oder aber ziemlich verzerrt („ich höre deutlich / das klopfen tudors aus dem wachtturm / und mein hemd beult sich aus / als edda / aus dem türkischen bad kam / in ein unerwartetes frotteelächeln gehüllt",* bojarenhaus — goleşti, S. 4). *Zu den Gedichten, die dem Autor m. E. nicht recht geglückt sind, gehören u. a.* von der hoffnung *(S. 11),* störche *(S. 27),* unwetter *(S. 28),* allerseelen *(S. 32),* auf der suche *(S. 35),* an einen toten dichter der franz hiess *(S. 49).*

Dass Samson in seiner Schreibmodalität der „Engagierten Subjektivität" Vor allem merkt man das seinen langen Texten an, in denen er Tatsachen, Erlebnisse aneinanderreiht, ein Aneinanderreihen, das aber oft den Eindruck erweckt, dass es aleatorisch entstanden sei, d. h. in den Gedichten zu wenig sublimiert wurde. Doch stehen in solchen Texten, neben Notaten, die auszuufern drohen, oft gelungene Formulierungen (wochenende auf dem land — *„ein köter trottet um die ecke / er weiss nichts anzufangen / mit seiner freiheit", S. 12;* die stadt freitagsmorgens — *„die szene ist wendbar denke ich / aber dann sehe ich die leute mit den gestreiften gesichtern / jeder trägt ein gitter vor sich her / netze in den händen / schweigt...", S. 47;* hunedoara — *„die schmutzige baskenmütze hängt ihm im genick / barfüssiges kindergeschrei klimpert in seiner tasche", S. 60;* umfeld — *„die wörter stecken wie fischgräten im hals", S. 73, u. a.).*

Als eine von Samson beliebte Schreibmethode erweist sich die Kompilation von metaphernreicher (Natur-)Beschreibung und ebenfalls metaphorisch gestalteten abstrakten Aussagen, wie in dem Text zugfahrt II *(„vor unserem auge / die weide / raufend mit dem wind / blau liegen die berge dahinter / auf dem bauch // ...kein tropfen / kann da aus dem auge / durch das gesträuch von fragen", S. 51). Das Gedicht, das ich für eines der besten halte, die im Band* sonntag *(S. 26). Hier erweist sich die Methode des „Aneinanderreihens" von Bildern und Eindrücken als besonders relevant, da in der „Einfachheit" dieser Machart jedwede emphatisch anmutende Formulierung von vornherein ausgeschlossen ist. So entsteht im Falle dieses Gedichts eine falsche Idylle. Zu solchen Texten, in denen Samson Sprache konsequent und genau einsetzt, würde ich noch zählen:* das ende einer geschichte *(S. 5),* vorstellungen vom erfassen der welt *(S. 5),* nahaufnahme *(S. 9),* gedicht am sonntag *(S. 11),* familie '80 *(S. 16),* in erwartung des lebens *(S. 19),* eisenbahnfahrt grosssanktnikolaus — temeswar *(S. 24),* von hinten durchquert *(S. 56).*

Horst Samson denkt über sich nach, Erinnerungen werden in ihm wach, Erinnerungen an seine im Dorfmilieu verbrachte Kindheit. Deshalb behandelt er auch in vielen Texten die Dorfproblematik, vor allem wird oft vom „Verschwinden" der Dörfer gesprochen — jedoch mit distanziert-kritischem Blick. Horst Samson ist einer, der sich in seiner Um-Welt bewegt, sich Gedanken macht über sich und seine Umwelt, und versucht, „die gedanken / möglichst unverstellt / ins gedicht hinüberzuretten" (S. 19). Doch — ergibt das immer gleich ein Gedicht?

Helmuth Frauendorfer

BUPT

Corespondența din București

Sfîrșit de februarie, început de martie în inima țării! Orașul are o culoare incertă, semn că primăvara se străduie să-și înalțe drapelele de lubină. Oamenii compun un peisaj policrom, cu vibrații prelungi. Pe străzi, în metrou, în marile magazine. Aproape peste tot. Animație, nestăvilită curiozitate. Asemeni oricărui om venit cu treburi la București, te integrezi involuntar acestui uriaș fluid și urmezi traseele de muncă și spirit ale orașului. De cele mai multe ori acum, în cazul meu, în puținul răgaz dintre două examene. Vrei să vezi și s-auzi cît mai mult. Oricum, ce-i mai semnificativ. Mai ales acolo unde veghea și patosul acțiunii creatoare își adaugă, fără întrerupere, aura promisiunilor inefabile. Pentru mine — miracolul regăsirii de sine prin forța magică a silabelor incoruptibile.

În primul rînd la „Casa scriitorilo"! Cu patru poeți deja publicați și cu ecou în presa literară, trecuți prin „Cenaclul de Luni" al centrului universitar București. Prieteni ai cenaclului „Pavel Dan" de pe lîngă Casa de cultură a studenților din Timișoara și cititori avizați ai revistei „Forum...". Mircea Cărtărescu, Traian T. Coșovei, Florin Iaru și Ion Stratan. Un obsedat al lumii miraculoase de cuvinte, un sudic sub înfățișarea încă a unui nordic, un mare vulnerabil și un laconic. Sfidînd cauza măruntă ei au reușit un adevărat eveniment editorial pentru poezia tînără contemporană, oferindu-ne — prin grija Passionariei Stoicescu-Ivanov, de la Editura Litera — o antologie de versuri intitulată sugestiv „Aer cu diamante". O carte de referință și pentru prezentarea sa grafică, reușită din acest punct de vedere fiind asigurată admirabil de Tudor Jebeleanu, fiul poetului Eugen Jebeleanu. Această antologie demonstrează — dacă mai era necesar că o carte bună poate să apară oriunde și că nu „firma" unde este editată are importanță, ci literatura ca atare. Ceea ce declară de fapt și conducătorul „Cenaclului de Luni" — criticul Nicolae Manolescu: „Tinerii poeți cuprinși în antologie știu prea bine că istoria literară judecă pe fiecare după cărțile lui, și faptul că ei doresc totuși, după ce au fost recunoscuți și consacrați de premiile editurilor sau ale criticii, pentru cărțile deja tipărite, să petreacă un timp împreună, arată că există la ei un puternic sentiment de solidaritate artistică". Merită să reflectăm puțin asupra lui! Cînd încă mulți sînt tentați să considere amiciția un fel de... delict, acești patru tineri, în blugi și cu cravată, ne-au reamintit ce înseamnă prietenia literară. Și asta la ceasul anotimpului ce-și înalță drapelul de lumină, acum cînd trebuie să fim mai puternici, intrînd într-o nouă primăvară, anul acesta în mod deosebit aniversar. Oricum, istoria noastră literară (și aici, această paranteză pentru a saluta intervenția competentă a lui Eugen Todoran într-una din emisiunile radioului timișorean; mai puțin întemeiată pretenția reporterului de a expedia, fără acoperire, întrebările — un fel de păcăleală a ascultătorilor cu bătăi de frișcă) nu mi se pare deloc un tren cu locuri rezervate la care să obții tichetul făcînd curte casierei, ori înghesuindu-te peste rînd, dînd din coate și călcîndu-i pe ceilalți. Efortul cel adevărat se cuvine a fi întreprins la masa de lucru, nu în ședințe și turniruri. Ce păcat că pentru cauze mărunte, se face încă atîta risipă de energie, iar apartenența la o anume grupare obligă des la servituți greu de acceptat. Vorba lui Mircea Radu-Iacoban: „Am numeroși prieteni scriitori, cu care discut doar silvicultori cu care-mi face plăcere să despre vînătoare, și destui prieteni conversez despre literatură". Poate e mai bine așa!

GEORGE DINU

(Cont. în pag. a 13-a)

Căldură și înțelegere pentru debut, pentru literatura tînără

Interviu cu **ION MARIN ALMAJAN**, director al editurii „Facla"

— Tovarășe director, vă propun să începem discuția noastră de la o problemă ce aparține sociologiei literaturii (iar editura se află permanent între manuscris și cititor) și anume relația dintre valoarea cărții și „succesul la public". Dacă — și cum — prima o condiționează pe a doua.

— Fiindcă această relație variază de la gen la gen, de la carte la carte, voi începe cu genul cel mai „gustat" de public, și anume cu romanul. Este un fapt evident acela că un roman bun, de valoare, are și un mare succes. De altfel, consider că marea trecere de care se bucură proza — romanul îndeosebi — este o caracteristică a publicului țării noastre. Tirajele pe care le obținem la cărțile noastre de proză sînt — de multe ori — uluitoare, la nivel de sute de mii de exemplare.

Pe de altă parte, însă, observ un fenomen invers — de neîncredere, reticență a cititorului — în fața cărții științifice.

— Cărui fapt credeți că se datorează el?

— În primul rînd, cartea științifică — și aici includ nu numai cărțile tehnice, ci și cele de știință a literaturii, istorie, economie etc. — se adresează unui cerc restrîns de cititori. Ele se publică, deci, într-un tiraj foarte mic și se vînd mai greu.

Este adevărat, însă, și faptul că în ultimii ani au apărut foarte multe cărți de acest gen — remarc, spre exemplu, un număr crescînd de lucrări de critică și istorie literară.

Esențială pentru alcătuirea unei astfel de cărți — spre deosebire de creația literară — este cultura bogată, precum și vasta experiență literară. Din păcate, în graba de a „avea" cît mai curînd o carte, mulți tineri critici procedează la adunarea unor recenzii sau scurte eseuri răspîndite prin diverse publicații periodice. Ceea ce duce la apariția unor volume eterogene, adeseori lipsite de valoare.

— Să revenim la creația literară, mai precis la poezia tînără. Se vorbește despre un declin al acesteia.

— Declin în mare parte adevărat. Cu cîteva excepții — printre care Adrian Păunescu, Ion Gheorghe — cărțile de poezie obțin tiraje derizorii. Și cel mai adesea, dacă treceți prin librării, le veți vedea încă așteptîndu-și cititorii.

Explicația este aici puțin complicată. O bună parte a autorilor români de poezie vizează fie încifrarea voită, calofilia, deci ceea ce numim „refuzul la public" (cu pretenția că cititorul este nepregătit pentru poezia așa-zis modernă), fie versificația declamatoare, lozincardă, fără legătură, de fapt, cu realitățile social-politice ale României, cu sufletul și frămîntările omului.

Prin urmare, cititorul respinge — pe bună dreptate — această „poezie", sau, altfel spus, poezia trece peste el, fără a-i pătrunde ființa.

Există, însă — după cum spuneam — o categorie de poezie cu vînzare rapidă, cu „priză" la public. Și anume, aceea care se adresează direct omului, care încearcă să răspundă unor întrebări, care conține o filozofie a existenței.

Din cele spuse pînă acum se desprinde clar prima cerință care stă în fața viitorului autor. Aceea să scrie pentru public, trebuind să aibă o anumită deschidere către cititor, fără a pierde din vedere lucrul primordial pe care îl numim **educarea cititorului**.

Evident, există și gusturi ne-formate, preferințe facile pentru cărți aproape lipsite de valoare. Dar acestea rămîn cazuri puține la număr.

— Ideea este, deci, aceea a convergenței, atît a autorului, cît și a cititorului, spre limpezime, educație, valoare, deci spre adevărata carte.

— Sigur. Scriitorul are datoria de a-și atrage și de a-și forma cititorii, iar aceștia din urmă trebuie să fie la nivelul cerut în acel moment pentru înțelegerea literaturii universale contemporane.

— Rămînînd la același spațiu de discuție — al educării publicului — vă rog să vă referiți la preocupările editurii „Facla" în ceea ce privește literatura pentru tineret.

— Punînd astfel întrebarea, îmi interziceți orice răspuns. Consider că publicul cititor nu poate fi despărțit în două categorii — tineri și vîrstnici. Literatura bună se adresează deopotrivă tineretului și oamenilor maturi. În momentul în care hotărîm să publicăm cărți pentru tineri și cărți pentru bătrîni, interzicem cititorilor să se apropie tocmai de acele cărți pe care i le dedicăm — sau, mai bine zis, pe care îl obligăm să le citească. Trebuie să lăsăm tuturor cititorilor libertatea opțiunii, a gusturilor.

Referindu-mă la problematica tinerei generații reflectată în cărțile pueste cu totul altceva — trebuie să blicate la editura noastră — ceea ce spun că a existat și există o permanentă străduință de a descoperi autori tineri care au ceva de spus în literatura română.

Mulți dintre scriitorii cunoscuți azi au fost primiți cu încredere, în cazul debutului, la editura noastră. Printre tinerii autori publicați recent la „Facla" îi amintesc pe poeții Vasile Dan, Octavian Doclin, Oberten Ianoș, Geo Galetaru, Nicolae Ieremia, Ioan Morar, Toma Dumitru și mulți alții, iar anul acesta vor debuta cu poezie: Dumitru Mălin, Ioan Evu, ș.a. Așteptăm în continuare volume ale tinerilor, volume de literatură bună, adevărată, specifică spiritualității românești.

— Există deci o maturitate a tinereții în creația literară...

— Bineînțeles.

— Ce cărți vor vedea lumina tiparului în această perioadă, a aniversării a 60 de ani de la crearea U.T.C. și a 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R.?

— Aș aminti cîteva volume ce conțin poezie tînără de bună structură patriotică aparținînd lui Valeriu Bârgău, Eduard Schneider, Mirisz Miklos, Aurel Turcuș, volume ce reușesc să ilustreze universul sufletesc al generației tinere. De asemenea, trebuie să subliniez interesul editurii pentru cercetarea tradițiilor de muncă și luptă ale populației din zona Banatului. Mă refer, spre exemplu, la însemnările călătorului Iacob Ehrler, care aduc noi mărturii despre obiceiurile și viața locuitorilor acestor meleaguri, cu mult înaintea celebrului jurnal al lui Grisellini, sau la lucrarea lui Gheorghe Luchescu — **Lugojul și lupta națională** volume ce vor contura, în timp, o adevărată istorie a Banatului.

— Munca dumneavoastră și a întregii edituri presupune o imensă responsabilitate. Editura „Facla" dă cărți țării, dă lumină, într-un fel, țării, de aceea, vă întreb ce criterii întemeiază permanenta selecție a cărților care ne reprezintă pe noi, cei de acum, în fața timpului?

— Cred că rostul celor ce tipăresc cărți — începînd cu cei ce n-au fost editori, ci doar tipografi sau scribi — a fost și va fi întotdeauna de o extremă importanță. Simt acest lucru, deși vă mărturisesc, mă consider întîi scriitor și apoi editor. Fiindcă ei n-au fost și nu pot fi „stricători" de carte și de limbă, ci factori lucizi ai progresului literar, buni cunoscători ai nivelului culturii universale la un moment dat. Informația culturală bogată și mereu pusă la punct, gusturi multiple și bine formate, curaj, demnitate, tinerețe perpetuă, iată cîteva din condițiile pe care le consider esențiale pentru un editor.

Interviu realizat de
RADU CIOBOTEA

Gaudeamus

Vineri, 22 ianuarie, vă așteptăm la ultima oră a studenției noastre", sună invitația ai cărei semnatari sînt... inginerii peste 5 minute ai anului V A.C. ai Facultății de electrotehnică din Timișoara. La această oră invitația a și devenit amintire. Profesori și discipoli și-au spus un ultim cuvînt de bun rămas, „Gaudeamus"-ul a fost intonat de cei 110 studenți ai anului, alături de aceia care, cu o exigentă abnegație, i-au îndrumat vreme de 5 ani. Ca de fiecare dată amfiteatrul a fost plin, s-au risipit zîmbete dar și lacrimi și cum poate fi altfel atunci cînd te desparți de studenție, de toate cele cîte au fost și ți-au devenit familiare?

Studentul Emil Pitar, „inaugurează" această ultimă oră de curs. Așezați în băncile amfiteatrului prof. dr. ing. Coleta De Sabata, prof. dr. ing. Ioan Băbuția, prof. dr. ing. Nicolae Bogoevici, prof. dr. ing. Vasile Pop și toți ceilalți magiștri dragi, care i-au însoțit în acești ani, răspund „Prezent!" apelului făcut de la catedră de Emil Pitar.

În astfel de momente emoția e starea firească a fiecăruia. Cuvintele de bun rămas, adresate profesorilor de studentul Mihai Popa au o evidentă încărcătură afectivă. Și, chiar dacă au făcut-o și în alte dăți, prezentînd activitatea catedrei de calculatoare și automatizări, prof. dr. ing. Alexandru Rogojan și prof. dr. ing. Nicolae Budișan vorbesc, de asemenea, cu nedisimulată emoție.

De la 11-12, oră de curs. O oră cu totul aparte. Se citesc epigrame, răsună cîntece. Pe bănci, în dreptul fiecăruia, garoafe purpurii.

Studentul Mohamed Al Jabawi, la capătul celor 6 ani de învățătură, mărturisește: „România este cea de a doua țară a mea!" Tradiționala cheie — a succeselor — este înmînată, de soții și colegii în același timp Adriana și Sorin Varga, colegilor din anul IV. Se fac auzite urări de fericire deplină adresate tuturor viitorilor absolvenți.

Cinci ani de studii marchează o etapă încheiată. „Pe care o regret de pe acum, spune Samuel Henrich. În mod firesc, mă gîndesc la ce va fi, dorindu-mi un loc de muncă adecvat specializării noastre". Ani de străduanii, „în total 17, ține să precizeze Dan Dumitriu, pentru a ajunge să profesez meseria visată. Mă bucur că, într-un fel, voi deveni independentă".

O nouă promoție de ingineri va păși, nu peste multă vreme, pe drumurile țării. Însoțiți de gîndurile celor ce i-au îndrumat. „Urarea mea este spre mai bine, atît pe plan spiritual cît și profesional, echilibru necesar obținerii succesului în viață" — cuvinte pline de dragoste aparținînd șefului de lucrări ing. Mircea Vlăduțiu.

Ceas rotund al împlinirilor. Anotimp al bilanțului și al realizărilor. Iarnă fierbinte pentru toți acei care, culegînd acum roadele sîrguinței lor, aflați la capătul unui număr par sau impar de ani, vor dobîndi recunoașterea eforturilor depuse. Pentru puțin timp încă studenții — specialiștii de mîine. Dăruind țării toate năzuințele, întreaga înflăcărare a inimilor lor tinere!

DANA DINU

BUPT

Corespondență din București

(Urmare din pag. a 12-a)

Despre „Forum...“, despre profesionalism, despre talent, despre orice... am vorbit, la Casa Scînteii în biroul său cu poetul Ion Bănuță. Redactorul-șef al „Albinei“ și-a păstrat, neatinse, prețuirea

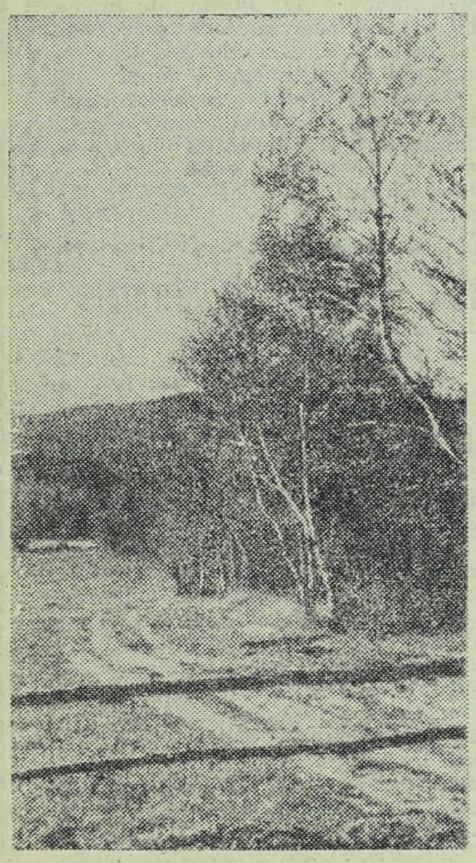

și iubirea pentru Alma Mater Timisiensis. Și, în primul rînd, pentru mai tinerii săi confrați, cărora, în spiritul tradiției acestei publicații fondată încă de la 1897, le adresează rîndurile ce urmează: Pentru „Forum...“ totdeauna dor fierbinte, un salut colegial și o dulce floare la a 10-a aniversare“! „Albina“ — „Forum...“ un posibil dialog al întrebărilor esențiale. Sete de tinerețe, de dizolvare a barierelor fragile dintre vîrste — mai ales cînd ele sînt vîrste de suflet, nu doar biologice. Sete de duioșie, de adevăr, de viață și iarăși viață. Sete de a pricepe ce e caracteristic și ce nu e din tot ce te înconjoară. Sete de senzațional — în măsura în care e senzațional să ai har, să afli soluții, să rezolvi probleme aparent insolubile. Sete de aventură esențială, — în măsura în care aceasta este chiar viața cu micile și marile ei întîmplări, toate pline de tîlcuri. Sete de a privi și de a desprinde sensul ultim al celor privite. Sete de romantism, de cel ce pune îndrăzneala înaintea temerilor din care se plămădește prudența. Sete de acțiune, de implicare în aducerea unor destine la linia de plutire. Sete de viață. Din această sete se naște alergarea în căutarea apei vii care este însăși munca reporterului. A reporterului veritabil — Cornel Nistorescu, bun prieten și coleg, în care nădăjduiesc — acum după ce ne-a oferit prin grija Editurii Albatros — „Paradisul provizoriu“ — un mare romancier. În noaptea de Revelion ne-am aflat la aceeași masă, undeva aproape de Turmaș, — locul său natal, că“ și „isprăvile“ lui forumiste. Am vorN-a uitat debutul la „Viața studențeasbit amîndoi, aproape euforic, despre „Paradisul...“ Și acum cînd l-am citit l-am înțeles penetrarea aceea de energie. Reportaje, poate nu e bine zis, cu miza unor Safari. Încă o fericită acreditare a virtuților prieteniei literare. Și pentru „Forum...“ Cornel Nistorescu se explică:

„Transcrierea fidelă a fost o formulă care a început să mă irite în momentul în care mi-am dat seama că mai există ceva care îmi scapă mereu. Și atunci m-am simțit tentat să mai inventez cîte puțin, să iau un fapt de undeva și să-i așez în altă parte numai și numai pentru a obține un anume efect. M-am trezit inventînd la marginea realității și pe spinarea ei cu o plăcere aproape bolnăvicioasă, cu convingerea că viața rămîne aceeași și că n-o trădez, că sînt gata să depun mărturie și în fața unui tribunal specializat în a judeca procese despre lucruri și stări care există dar și-au pierdut identitatea tocmai pentru că sînt ale tuturor. Vrînd nevrînd m-am trezit pe un teritoriu nou (descoperit de alții cu mult înainte), căruia n-am reușit să-i pun încă un nume. Nu mai este nici reportaj, dar nici rigorile povestirii n-au intrat pe deplin în drepturi. E un fel de mai multe feluri, un gen ambiset și în care materia reportajului încape la fel de bine, pare îmbrăcată în haine de bal și poate atinge stări de furie cum ating numai tăietorii de lemne cînd se apucă să se socotească singuri. Poate că această carte nu este decît urma lăsată în migrația de pe tărîmul reportajului spre nemărginitele continente ale prozei, după cum la fel de bine ea poate fi dovada că între cele două se mai află un continent prea puțin cercetat și pe care nimeni n-a vrut să locuiască mai multă vreme. În plus, „Paradisul provizoriu“ s-a născut din intenția Editurii Albatros de a publica o carte și din noua experiență trăită la Scînteia tineretului.

În volumul „Întîmplări în liniștea unei fotografii“, priveam lumea de sus, purificată de aerul care stătea între mine și senzațiile aspre ale vieții. De la secția de morală-reportaj, lumea se vede altfel. Pe nesimțite m-am trezit în subsolurile sale cercetîndu-i resturile de la mesele solemne, durerile, decăderile și urmele reci ale focului de noapte stins dimineața de cei care au pornit spre sublim. „Paradisul provizoriu“ sau iluzoriu, cum vă sună mai bine, este cenușa rece, hîrtiile, tăciunii și urmele rămase după plecarea spre un paradis care ar putea fi“.

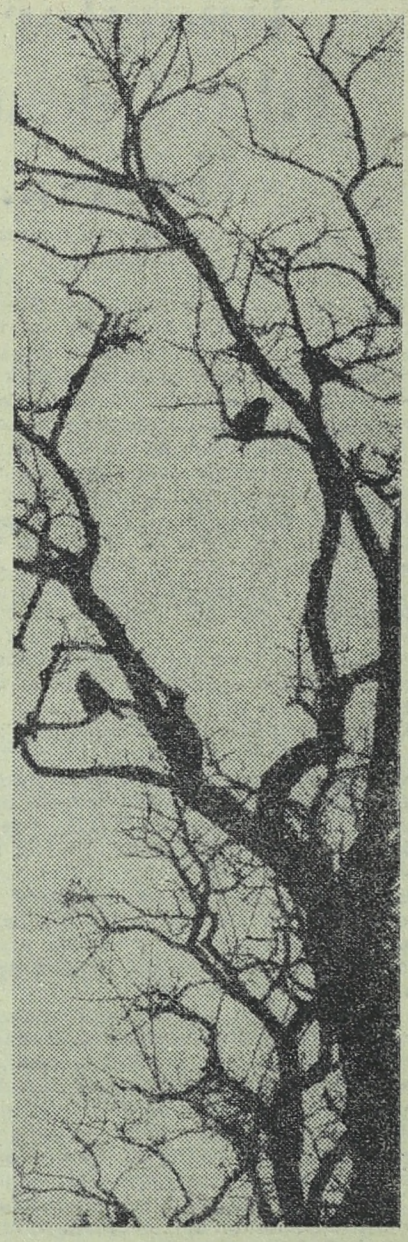

BCU Cluj / Central University Library

Locuitorii satelor Flămînzi, Rădeni, Storești, înarmați cu ciomege, furci, s-au răsculat gata pentru devastare. La Rădeni locuința arendașului Ion Caracaș, unde se află soția, copiii, a fost înconjurată de 300-400 țărani, căutînd arendașul.

„Răscoala țăranilor din 1907 — Documente. Să încercăm acum să reconstituim, puțin mai pe larg și tot din documente, viața țăranilor noștri de la începutul secolului al XX-lea.

Care era starea sănătății lor?

„Boalele care bîntuie mai des sînt frigurile. După friguri locul de cinste îl ocupă pelagra. Originea pelagrei se află în proasta alimentație nu numai în porumbul stricat. Medicul vizitează comuna de obicei odată pe lună. Cînd e epidemie merge prin sat la bolnavi. Cînd nu, vizitează numai primăria“.

Cu ce se hrăneau acești oameni?

„Iarna hrana constă din mămăligă, varză acră, murături, praz, ridichi și ceapă. Primăvara din ciorbă de știr, borș îngroșat cu făină, ceapă și usturoi verde. Vara, în timpul secerei, din ceapă cu poșircă, dovlecei, castraveți verzi. Legumele slujesc numai ca să schimbe gustul mămăligei, să o înșele — să zicem așa — ca să alunece pe gît“.

Cum le erau locuințele?

În comună sînt 12 bordeie, 271 case cu o singură încăpere și 200 case cu două încăperi, locuite de 4.039 de suflete. Mobilierul e foarte uzat și murdar. Un pat, două așternuturi proaste (nu se mai vorbește de saltele, plapome, ori perne) pline de praf, cu insecte'.

Dar tușa cea mai întunecată a întregului tablou — de fapt cauza fundamentală a răscoalei — este nedreapta împărțire a pămîntului. În preajma anului 1907, 5.000 de moșieri posedau o suprafață egală cu cea deținută de 900.000 de țărani.

La celălalt pol al societății, departe de bordeie, de mămăligă și pelagră se afla marele proprietar. Un om călătorit, cu opinii în variate domenii, de regulă filo-francez. A studiat dreptul sau agronomia dar politica este adevărata sa pasiune... politica de orientare liberală sau conservatoare. Deși moralmente se crede sănătos suferă însă sub acest aspect de-o boală foarte gravă numită — nepăsare. În sufletul său regretă probabil starea de înapoiere a țării (oh! unde sînt Belgia, Franța, Olanda) dar n-are ce să facă... căci tocmai cînd se definitivase un program de reforme în care era inclusă și problema țărănească (23% dintre ei nu aveau pămînt deloc, peste 75% fiind analfabeți) a căzut guvernul iar „ceilalți“, adversarii, au cu totul alte idei. Și timpul trece, ministerele se succed, iar mizeria satelor se accentuează.

De foarte multe ori moșierul, din diverse motive, nu se ocupă direct de administrarea proprietăților sale și atunci intră în scenă... arendașul. Scund, gras, cu fața congestionată de hipertensiv, acesta are o singură dorință: îmbogățirea cît mai rapidă și prin orice mijloace.

De obicei către sfîrșitul iernii țăranii încep să-i bată-n ușă. Din vorbele lor bolborosite arendașul înțelege că vor pămînt. „Da, da se face, dar trebuie să-mi plătiți falcea... cu atîta și atîta“. Oamenii se uită unii la alții, își frămîntă căciulile în mîini și pricep că „roșcovanul“ sau „pelticul“ din fața lor cîștigă acum de cîteva ori mai mult decît dăduse el însuși proprietarului, pentru aceleași suprafețe. Dar n-au încotro, trebuie să accepte. Și an de an scena „învoielilor“ se repetă cu tot cortegiul ei de umilințe, de jigniri, de vorbe grele. Toamna, la împărțirea produselor țăranul pleacă acasă cu foarte puțin și nu arareori constată, că porumbul primit, în care-și pusese atîta nădejde este stricat. Iarăși foamete, iarăși boli, iarăși suferințe...

În aerul greu al bordeielor, în nopțile lungi ale iernilor geroase, a încolțit probabil, în mintea acestor robi, ideea de a pune mîna pe coasă. Ideea de a-și face singuri dreptate.

Și flacăra s-aprinde în 8 Februarie 1907 la Flămînzi. În zilele următoare revolta cuprinde comunele învecinate, apoi întregul județ Botoșani. Conacele sînt devastate, pătulele aprinse, actele din primării distruse. Și prăpădul se-ntinde, se-ntinde mereu... „O să vă hrăniți 7 inși de la o capră“, amenință cu ani în urmă un arendaș. Pe unde-o fi acum? Cetele de țărani se arată amenințătoare la barierele orașelor. În Botoșani, în Tîrgu-Frumos au și intrat. Ce se va întîmpla la Iași? Ce zile de coșmar! Se spune că nici muncitorii n-ar fi singuri. La Pașcani i-au eliberat din vagoane pe sătenii arestați. În birourile jandarmeriilor zbîrniie telefoanele, se cere ajutorul armatei. Și iată față în față pe urmașii eroilor de la Vaslui și Războieni cu soldații (de aceeași origine) care pe tonuri răstite primesc ordin să tragă... La Botoșani, la Mihăleni, la Bivolari țăranii plătesc un dureros tribut de sînge. Dar vîlvătaia nu se stinge ci dimpotrivă se-ntinde, se-ntinde mereu... Arde acum Cîmpia Dunării... Vlașca... Ilfovul... Teleormanul... s-aprinde Doljul, Mehedințul... La Băilești este atacat castelul prințului Știrbey, la Moțăței sînt incendiate conacele lui Nicolae Romanescu, iar la Galicea Mare 400 de săteni mascați dau pradă focului casa, cancelaria și magaziile arendașului Sima Naiculescu. Domnește pretutindeni deruta. București și Craiova par a nu mai fi în siguranță. Ce e oare de făcut?

La 12 martie liberalii preiau puterea cu I. Brătianu la Interne și Averescu la Ministerul de Război. Autoritățile decid luarea unor măsuri drastice și neîntîrziate. Se votează o lege a stării de asediu, se întăresc jandarmeriile iar în Oltenia, mai ales în Oltenia sînt trimise trupe de încredere. Iar ordinul e clar: „Să nu se facă prizonieri“. Dar dacă nu vor fi suficiente puștile, ce vom folosi? Tunurile... Tunurile... Bilanțul final al răscoalei au fost 1.100 de victime, 1.110 de oameni care ceruseră pămînt și dreptul la o viață mai bună. Ei au înscris în Istoria noastră o pagină zguduitoare iar trecerea timpului a dovedit că jertfa lor n-a fost zadarnică.

În luna aprilie 1907 pe cîmpiile țării era iarăși liniște, o liniște grea ca de mormînt. Dar din străfundurile ei, vocea lui Nicolae Iorga se auzea, profund acuzatoare „Blestemați să fie netrebnicii și făcătorii de rele, politicienii mîncați de pofte și nevolnici, cîrmuitorii neghiobi sau vînduți, înaintea cărora fumegă acum acest sînge nevinovat“.

MIRCEA PORA

Bibliografie: Documente privind marea răscoală a țăranilor din 1907. Ed. Academiei Republicii Socialiste România, București, 1977.

Rod

Fînul neculeș oceane adie
Pentru fecioara ce era stup,
Păzită de un cîine-lup
Văzduhul de plin, e cîmpie...
Albine curg lanuri, lanuri,
Turme de bivoli pasc răzbunarea.
Afundă livada în valuri.
Cosașii mîngîie facerea,

PETRE PACURARIU

RĂSCOALA DIN 1907

— Evocare —

BUPT

„DACĂ PRIN ALCĂTUIREA ȘI ÎNȚELESUL SĂU CUVÎNTUL POATE FI O FLOARE, SĂ O DĂRUIM FEMEII"

Filmele tinerilor... filme despre tineri...

În marea și inconfundabila efervescență creatoare tinerei generații contemporane, cinematografia, a șaptea, cea mai nouă și cea mai labilă legic (nu în ciuda valorii și a satisfacțiilor, firește) pare să aibă un statut particular. Pentru că am început prin „filmele tinerilor", neuitînd nici o clipă șansa experienței și a maturității artistice pentru filmul încă în bobină, se cuvine să folosim degetele unei mîini dacă vom face un efort de memorie în sensul întrebării: „Oare cîți absolvenți de cel mult cinci ani ai Institutului I.L. Caragiale secția regie sau măcar operatorie au apucat să facă un film, fie el reușit sau nu?" (întrebare subsidiară — și oare cum se explică? — nu credem că lucrurile ar deveni tocmai mecanic astfel). Excepții sînt și îndeajuns de fericite — M. Danieliuc... scuzați, în continuare poate lipsește informarea... Așa încît mai rămîn în discuție regizorii tineri mai ales prin prisma filmelor semnate: C. Vaeni, A. Visarion, A. Pistiner (de ce să nu exclamăm — mare regizoare!) N. Mărgineanu, lista s-ar putea extinde dar n-ar schimba cu nimic lucrurile. Așadar, problema regizorilor tineri se cade a fi așezată de o parte deocamdată... Filmele despre tineri? Nu vom mai proceda la a așeza de o parte problema (fie și pentru că articolul trebuie materializat prin ceva...). Filmele despre tineri, tineri de azi, tineri de ieri nu se poate spune, credem noi, ca în anchetele televiziunii, că lipsesc, ori se ocolesc, dimpotrivă, explicație ar putea exista pentru răspunsurile de felul acesta din partea spectatorilor tineri — acele filme nu reprezintă deci o viziune probabilă, incitantă, formatoare pentru vîrsta la care se referă (să nu mai vorbim pentru celelalte).

Chiar dacă cel mai frecvent, suportul moral al scenariilor respective, sau mai bine spus indicele moralizator este adesea impecabil, finalitatea lucrurilor propuse lasă loc punctelor de suspensie. De unde să pornim, de la scenariu, de la viziunea regizorală, de la actori, de la spectatori? În orice direcție am merge trebuie spus că filmul fiind o operă de artă ca orice operă de artă (fără subaprecieri deci) are nevoie 1. de o structură intrinsecă organizată superior, inconfundabilă și neînlocuibilă. 2. de o aspirație estetică fără rabat pe vreun motiv (sau mai ales din lipsă de motive) 3. de un adevărat suport moral — adică, acela de a forma un om nou, un om (eventual tînăr), care să fie dispus să gîndească, modifice, recreeze, permanentizeze un material nicidecum amorf, deservibil ca orice alt bun de consum imediat. În acest sens, spre deosebire de poezie care are în sentiment și materia (e drept, gata organizată), celelalte activități intelectual artistice, în speță filmul presupun o muncă tocmai în acest sens, al organizării eficiente a acestui material mult diversificat față de literatura epică, dramatică de pildă prin atacarea primară a tuturor (aproape tuturor) senzorilor, avînd ca rezultantă „agresionarea" unui psihic sensibilizat mai mult sau mai puțin insidios.

Ei bine, așadar, scopul, nu poate scuza mijloacele, care dacă lipsesc dau un deplin nonsens și acestuia, un statut de intenție formală, neeficientă. Nu generalizăm, am văzut filme despre tineri ca „Zidul", „Canarul și viscolul" „Reconstituirea", „Probă de microfon" și „Croaziera", „Dincolo de colinele verzi", „Filip cel bun", „Ilustrate cu flori de cîmp", „Duminică la ora șase", „Diminețile unui băiat cuminte" și... iată cîte se pot rosti dintr-o singură suflare, cu riscul selecției de o clipă... în care n-au lipsit nici problematica dacă nu esențială în orice caz probabilă, factibilă, constructivă și artistic, astfel căpătîndu-și funcția de răspundere civică și politică pe care n-ar fi avut-o doar prin simplul act al execuției filmului pe o idee și un parcurs onest, comunist, plin de resurse umane abia din acest moment trăibile, și chiar inteligibile. Ați văzut cît de curînd pe ecrane „Grăbește-te încet" Ori poate „Am o idee"? Dar chiar și „Mireasa din tren" (ne cerem scuze pentru alăturare). Unele din ele, scenarii ale unor scriitori cu renume, scriitori însă, nu scenariști. Ei bine, și acolo apar tineri, în primele două de-a dreptul ilar (umor involuntar firește), în ultimul pur și simplu fantasmagoric (nu într-un sens voit artistic ci pur și simplu...) Școala de scenariști români este un vechi deziderat, articolele despre „Ce propunem Casei de filme și ce ni se aprobă...", toate cu o anume pondere în discuție dar credem noi, nicidecum principală. Festivalul de la Costinești, chiar dacă deocamdată instaurează ierarhii „amatoare" se arată un important indicator al problemelor expuse mai sus, un turnesol de înroșit la o concentrație cu adevărat semnificativă ce poate va lua o amploare mai mare în viitorul apropiat. Chiar dacă în el se pot urmări și premia filme despre nu tocmai tineri, splendide de altfel ca „Stop cadru la masă", vîrsta personajelor scenariilor nu indică întotdeauna vîrsta cutezanței în lupta pentru valoare, pentru valoarea operei noi de artă angajată și originală.

LUCIAN PETRESCU

JAZZ — SIBIU 1982

O seară de jazz la Sibiu. Clubul de aici își sărbătorește 10 ani de activitate. La reușita serii contribuie decisiv Johnny Răducanu și Harry Tavitian, entuziasmînd un public cald, receptiv, din care nu lipsesc studenții, aflați în vacanță.

Îl abordez pe Nicolae Ionescu, conducătorul clubului sibian, cu rugămintea de a oferi cititorilor „Forumului studențesc" cîteva informații despre apropiatul festival de jazz.

— Tovarășe profesor, sînteți unul dintre cei mai activi și pasionați promotori ai jazzului de la noi. De numele profesorului N. Ionescu se leagă existența unui vechi și serios club de jazz, o formație („Vocal Jazz Quartet"), o activitate consecventă de promovare a tinerilor (studenții timișoreni i-au văzut la lucru în toamnă pe cei din grupul „Reflex", elevii d-voastră), și nu în ultimul rînd, un deja de tradiție festival național de jazz la Sibiu...

— ...aflat la ediția a XII-a...

— Vă propun să subliniați cîteva repere ale ediției 1982.

— Festivalul internațional de la Sibiu va reuni între 25-28 martie cam tot ce are mai bun jazzul românesc la ora actuală. Vom merge mai mult pe redarea culorii jazzului autentic, luînd toate măsurile ca formațiile tinere să demonstreze în primul rînd că știu să cînte jazz. Dorim o concentrare și o creștere a calității producțiilor. Anul trecut, datorită diversificării în atîtea gale am remarcat o scădere a calității.

— Cine va cînta? Cîteva nume...

— În galele oficiale vor evolua tinere grupuri care deja constituie certitudini: „Reflex" din Sibiu, cvintetul Marius Odagiu din București (fost „303"), pianiștii Ion Baciu jr. (Iași) și Dragoș Nedelcu (București), solista Anca Parghel (Suceava), alături de „veteranii" Johnny Răducanu, Marius Popp etc.

— Și trupele timișorene?

— Știu că te interesează în primul rînd. Din păcate, nimic cert pînă acum (12 febr. a.c. — n.n.).

Aștept confirmările lor.

— Ai spus mai devreme „festivalul internațional Sibiu"...

— Exact.

— Adică?

— Adică vor cînta 4 trupe din străinătate. Ducem tratative cu formații din U.R.S.S., Cehoslovacia, Ungaria și Iugoslavia, organizatorii dorind să încheie fiecare seară cu un grup de peste hotare. Altceva?

— Mulțumesc pentru amabilitate.

VASILICA ANCUȚA

MARTIE

Ne aflăm în acest prag de primăvară ca într-un tărîm nou așteptat și totuși ivit fără veste, întîmpinați de prospețime, mărțișoare, iubire și daruri. Sărbătoarea femeii devine astfel o bucurie mult mai largă și mult mai adîncă, chemînd și pricinuind parcă această primăvară ce se răspîndește în noi și în afara noastră, îngenunchindune și alungîndu-ne toate amărăciunile și neliniștile. Și, oriunde-am fi, ne întoarcem gîndul cu uimire și sfială, spre cea care ne-a zămislit, a cărei privire, mereu pîndită de o lacrimă ne urmărește, nădăjduind stingher, așteptînd înfrigurat.

Același zîmbet luminos și cald pentru cea care pășește alături de noi, muncind, învățînd, depănîndu-și frămîntările și izbînzile în preajma noastră, adeseori în sufletul nostru.

Dacă prin alcătuirea și înțelesul său cuvîntul poate fi o floare, să le-o dăruim fără a mai adăuga lucruri de prisos, căci aceasta este clipa în care, înainte de a renaște spre o nouă împlinire, rosturile lumii se adună, ca-ntr-o matcă, devenind dragoste, privire, gînd.

R. C.

Studenția — tribună de afirmare a tinerelor talente

În 20 februarie a.c., a avut loc la sala „Capitol" concertul simfonic în programul căruia, sub bagheta maestrului Constantin Bugeanu, s-au inclus „Evenimente 1907" de Tiberiu Olah, Concertul nr. 2 în do minor pentru orchestră de Serghei Rahmaninov și Simfonia a VIII-a de Ludwig van Beethoven, în interpretarea filarmonicii timișene.

Nu ne vom opri asupra lucrării „Evenimente 1907", care este conținută în genere în muzica filmului „Răscoala", după romanul de Liviu Rebreanu și care atestă încă o dată vivacitatea de spirit proprie autorului — creator de atmosferă căruia lirismul îi este necesar în ciuda discursului impetuos, impresionant în tenacitatea cu care ritmul impune o forță irezistibilă compoziției; sau asupra „Micii simfonii" care sparge perfecțiunea clasică a simfoniilor a III-a, a V-a, a VII-a, a IX-a, deschizîndu-și orizonturile spre romantismul colorat al expresiei muzicale.

Reapariția pe scena timișoreană a tînărului solist Sorin Petrescu, tălmăcind concertul lui Rahmaninov, ne-a prilejuit un moment de desfătare estetică, întărindu-ne optimismul în ceea ce privește viitorul artei noastre interpretative.

După ce apăruse în fața publicului cu Grieg, Beethoven, Debussy, Brahms, Chopin, Ravel, Scarlatti, Prokofiev, iată-l acum pe studentul în anul al IV-lea la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" din București, vibrînd la unison cu valorile expresive de ordin liric și dramatic, închegate într-un echilibru maestuos în concertul de S. Rahmaniov.

Lucrarea aleasă de solist caută stăruitor virtualitățile modalității epice, ale poemului lirico-epic. În întregul ei, muzica este reflexivă, lucru subliniat pregnant și de finalitatea compoziției, care rezidă din caracterul reflexiv al concluziei. Aceasta conferă o profunzime distinctă formei și problematicii muzicale (savoarea cîntecelor și dansurilor populare ruse, sufletul viu al oamenilor, poezia autentică a locurilor de baștină ale autorului — toate filtrate prin simțirea unei mari personalități artistice, cea a compozitorului sovietic).

Iată că atitudinea firească, tinerească, de îngrădire a superficialității, își găsește un minunat exemplu în afinitățile lui Sorin Petrescu pentru introspecție, pentru analiza detaliilor, pentru caracterizarea și nuanțarea fiecărei fraze muzicale. Această înclinare naturală a sa, în completare cu disponibilitățile tehnice de care dispune, au făcut ca viziunea tinerei speranțe despre modul de interpretare a Concertului să ne ofere o simbioză originală între suavitate și temperament.

Desigur tumultoasa cavalcadă a temei principale, reluată în împletire cu oaze de relativ „repaos", turnate în tiparele formei clasice, prezintă un grad avansat de dificultate în ceea ce privește sesizarea optimă a succesiunii dinamic-static; dar tînărul nostru coleg de generație a dovedit maturitate și discernămînt, care alături de incontestabilul său talent, l-au făcut să depășească cu succes aceste subtilități compoziționale.

Evoluția promițătoare a lui Sorin Petrescu ne îndreptățește să credem că pe viitor, la apariția sa pe scenele timișene, audiența va fi din ce în ce mai numeroasă și mai entuziastă.

În așteptarea unui Enescu în interpretarea sa, îi dorim succes și rodnic studiu.

LUMINIȚA MARINA

BUPT

„GUSTUL VICTORIEI — METAMORFOZA CEA MAI FERICITĂ A GUSTULUI SĂRAT AL SUDORII"

Colegele de generație în vîrful piramidei sportive

Categoric, gustul victoriei este metamorfoza cea mai fericită a gustului sărat al sudorii. Siguranța acestei afirmații mi s-a conturat la o oră obișnuită de antrenament a echipei feminine de handbal „Universitatea" din Timișoara cînd reporterul de mîine a rămas fascinat în fața unui miraculos spectacol al muncii, al ambițiilor, al dăruirii totale pentru un crez, al frumuseții. Dar despre drumul sportivului pînă la performanță, despre investiția de efort și talent pentru ca echipa să facă parte din elita sportului nostru, am solicitat cîteva păreri chiar sportivelor.

Obișnuite cu publicitatea, fără însă a o căuta în mod special au răpsuns invitației noastre NADIRE LUȚAȘ sau, pe numele ei cunoscut iubitorilor de handbal, IBADULA și coechipiera sa ADRIANA VASU.

Rep. — Ibadula, știu că ești profesoară de sport, dar mai ales știm cu toții că ești, nu numai o „veterană" ci și cea mai valoroasă „piesă" din angrenajul actualei echipe. Care crezi că e secretul unei longevități sportive eficiente, nu măsurată pe calendar ci prin comportarea în echipă de-a lungul anilor ?

N.L. — Nu e nici-un secret ! Pentru mine, inițierea în handbal a început cu 18 ani în urmă, iar din 1964 am început să joc un adevărat handbal la Școala sportivă din Constanța. Pe parcursul acestor ani nu am făcut nici o concesie ambițiilor mele de a deveni o sportivă completă. Viața sportivă complet armonizată cu viața de familie, cu profesiunea, munca de antrenamente unde socoteam prețioasă fiecare clipă, dorința de a constitui un permanent model pentru colegele mai tinere mi-au fost și încă sînt serioase rezerve în conduita mea sportivă.

Rep. — Care crezi că ar fi calea de urmat pentru asigurarea unei constanțe valorice a echipei ?

N.L. — Consider că e necesar un sprijin mai susținut din partea conducătorilor secției și clubului, orientat în special spre întinerirea echipei.

Rep. — Pe tine Adriana, ce te-a determinat să optezi pentru sportul de performanță ?

A.V. — Pasiunea pentru sport are în familia mea tradiții mai vechi : tata a fost boxer, mama — atletă, bunicul — schior. Eu, după cîteva tatonări în lumea sportului, am început handbalul de performanță la vîrsta de 14 ani, la divizionara „B", „Nitramonia Făgăraș".

Rep. — Știu că ești una dintre studentele fruntașe ale Facultății de electrotehnică. Travaliul sportiv influențează procesul de formare al viitorului inginer electronist ?

A.V. — Da, în sens favorabil! Întotdeauna am fost de părere că reușind îmbinarea acestor două activități considerate „divergente" (în mod eronat, bineînțeles) și nu printr-o prismă superficială, personalitatea profesională și cea sportivă nu au decît de cîștigat. Mai mult chiar, satisfacțiile morale oferite de performanțele sportive se constituie ca stimulente și pentru alte activități sociale.

Rep. — Ibadula sugera o „împrospătare" a echipei. Crezi că teama de efort le sperie pe colegele tale de generație (sau de amfiteatre) ?

A.V. — Nu înțeleg nici eu de ce acest sport spectaculos începe să-și piardă puterea magnetizantă în rîndul tinerilor. Sîntem o echipă studențească, mai mult prin nume și nu prin numărul de studente titulare. Odată ajunse pe băncile facultăților, majoritatea uită „puterea" înmagazinată în ele, alunecînd într-o monotonie acută. Pentru unele, orele de sport și educație fizică sînt un adevărat calvar. Noi, studentele sportive, nu reușim decît să le stîrnim admirația sau invidia momentană. Am fi bucuroase însă dacă aceasta ar fi scînteia care să aprindă flacăra pasiunii pentru acest sport minunat.

MARIUS MORARIU

RADU OPREANU — student de nota 10 al Facultății de medicină, multiplu campion de tenis al R.S.R., participant la turnee în Franța, Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, U.R.S.S. Actualmente membru al diviziona rei A de tenis.

De la Gabor la Maradona

Fără îndoială, anul 1982 va fi anul fotbalului. Consacrat ca atare de El Mundialul spaniol el își derulează implacabil zilele către cele 4 săptămîni din vară, săptămîni ce vor fi pigmentate din plin de întîlnirile fotbalistice „la cel mai înalt nivel" dintre cele 24 de competitoare ajunse în faza finală. Chiar dacă s-au făcut anticipări (și nu puține), pronosticîndu-se de pe acum viitoarea ierarhie mondială, majoritatea comentariilor se opresc asupra tragerii la sorți a celor 6 grupe preliminarii, capitol la care spaniolii au de înfruntat critici violente. Într-adevăr, cu excepția grupei a IV-a, celelalte grupe par mai mult niște pretexte pentru a oferi și altceva decît coride miilor de turiști, înarmați cu ochelari de soare și aparate de fotografiat.

Spaniolii vizează titlul mondial. S-au îngrijit, deci, să-și netezească drumul cel puțin pînă în semifinale. Sud-americanii — Argentina, Brazilia, chiar și Peru au fiecare parte de cîte un hop, dar „torrida" braziliană va rezista. Europa va miza, totuși, pe R.F.G., al cărei carusel de zile mari (Breitner — Hrubesch — Rummenigge) este, oricum, mai complet și — atenție ! — mai constant decît capriciosul temperament latin. Vest-germanii vor fi, probabil, secondați de Italia și Iugoslavia, dar nici echipele Poloniei și Belgiei nu ni se par de neglijat. Pe scurt, un posibil „podium" ar fi Brazilia, R.F.G. și Spania. Personal, merg încă pe „mîna" argentinienilor, dar aceasta numai în condițiile aplanării unor grave diferende la Buenos Aires, altfel careul de așii al campionilor mondiali — Fillol, Pasarella, Kempes, Houseman — riscă o suspendare de un an, iar cu un singur Maradona nu se face primăvară.

★

Să vedem ce se mai petrece în grădina proprie. Mircea Lucescu s-a întors din turneul de peste ocean cu (cel puțin) o certitudine : atacantul piteștean Turcu, ceea ce ne face să credem că vom scăpa, probabil, de supărătoarea obsesie numită Rodion Cămătaru. În rest, se pare că între Gabor și Maradona distanța este ca de la Hunedoara la Buenos Aires. Vom mai afla, probabil și alte amănunte despre acest turneu, poate chiar de la Lucescu, ale cărui veleități gazetărești au fost cu totul gratuit persiflate. Acesta s-a străduit (și a reușit) să-i țină locul lui Vasile Cîbulea, nominalizat ca trimis de presă pentru deplasare, dar căruia i s-au pus stavile birocratice de către forurile federale cu puțin timp înaintea decolării avionului. N-am cine știe ce afinități cu susnumitul, aș spune chiar dimpotrivă, acesta publicîndu-mi total eronat o declarație referitoare la Universiadă, dar o întrebare se impune : oare cu ce-o fi greșit V.C. și în fața cui, de și-a atras această „pedeapsă" ? Ghiciți ? (Bibliografie : colecția „Scînteia tineretului" din ultimele 3 luni).

★

Foarte multe voci cer din nou calificarea, ba mai mult, îi reproșează lui Lucescu lipsa unor partide de verificare cu Italia și Cehoslovacia, viitoarele adversare din Campionatul european. Oare pînă unde poate merge inconștiența, care inconștiență ne-a jucat pînă acum atîtea feste ? Fiindcă o precizare se impune : federațiile țărilor mai sus amintite își alcătuiesc calendarul extern cu cel puțin doi ani înainte. Normal! În aceste țări se practică, totuși, fotbal de performanță, și nu o înghesuială colectivă în jurul mingii, ca pe la noi. De aceea rezultatele sînt pe măsură. Așa că, deocamdată, să păstrăm liniște în jurul fotbalului nostru, aflat încă în faza unui organism suferind care-și linge rănile.

MIHAI JUNEA

SPORTIVI STUDENȚI CAMPIONI

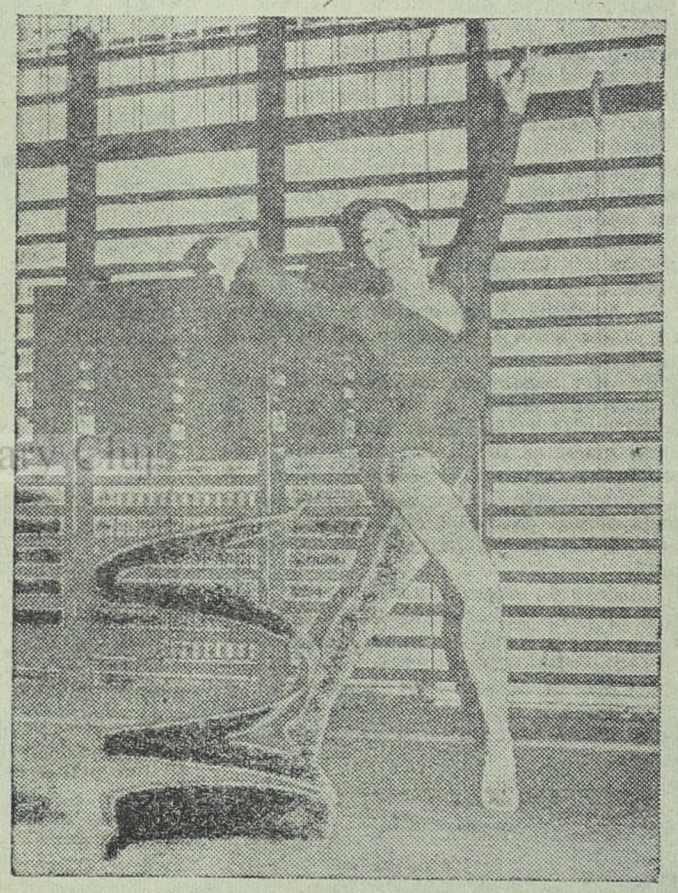

Clubul sportiv „Politehnica" Timișoara a avut și va mai avea sportivi de certă valoare. În imagine Constantin Miclăuș, la cîteva minute după cucerirea titlului de campion de sală al R.S.R. la săritura cu prăjina (4,70 m).

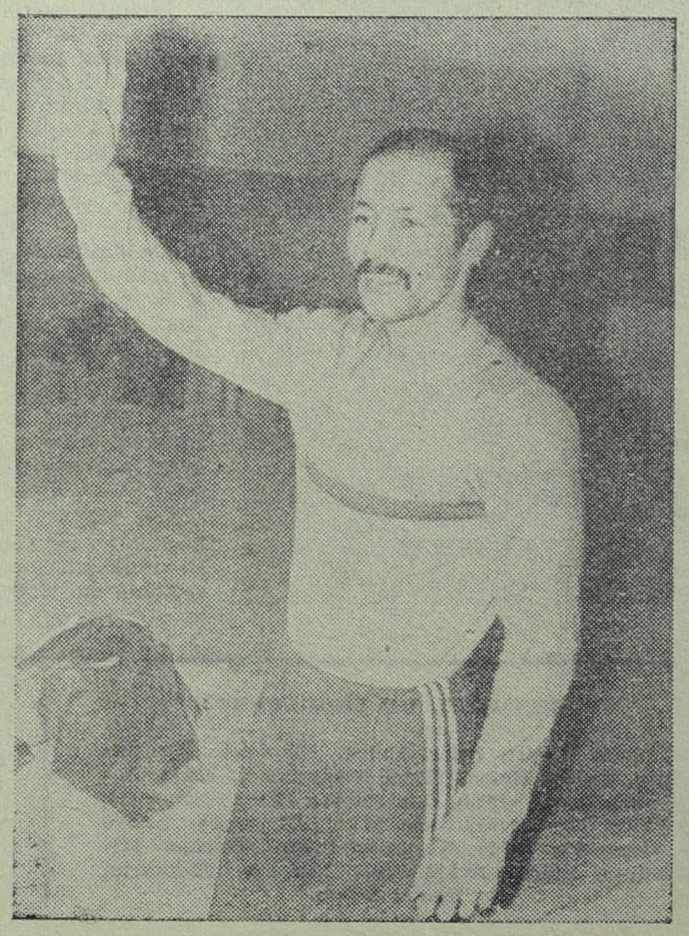

Pentru Monica Weisz, sportul înseamnă mult. Înseamnă renunțare, muncă și împliniri.

Iar rezultatele pe care, le-a obținut, i-au răsplătit pe deplin strădania. Campioană universitară la gimnastică ritmică acum doi ani, Monica a confirmat anul trecut, cucerind titlul de vicecampioană.

Este studentă în anul III la Automatică și calculatoare, dar sportul rămîne în continuare pasiunea sa. Pentru că în preajma Campionatelor universitare, va împlini vîrsta de 22 ani, noi îi urăm „la mulți ani" și longevitate sportivă.

BUPT

MAREA CAMPANIE A PRESEI STUDENȚEȘTI INTERBELICE: ANTIFASCISMUL

Nu uitați nici un moment, dragi prieteni tineri, că tot ceea ce înfăptuim astăzi este menit să vă asigure, vouă, mîine, condiții de muncă și de viață tot mai bune, să asigure o viață tot mai luminoasă generațiilor viitoare, să asigure viitorul fericit al poporului nostru. Faceți totul pentru a fi demni de înaintașii voștri, pentru a duce cu cinste mai departe făclia civilizației pe aceste meleaguri, pentru a dezvolta și mai mult, în condițiile noi de astăzi, bogatele tradiții revoluționare ale poporului nostru!

NICOLAE CEAUȘESCU

(România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate).

Studența a însemnat dintotdeauna revoluție perpetuă, luptă pentru progres, pentru o lume eliberată de dogme, constrîngeri și cruzime, pentru o lume a muncii, demnității și curajului.

Începînd de la **„Curierul românesc" Dacia literară, Propășirea,** sau **Foaia inimei...**, editate de tinerii studenți sau întorși de la studii în străinătate: Heliade Rădulescu, Negruzzi, Kogălniceanu, Alecsandri, Barițiu, împreună cu mulți alții, nu mai puțin avîntați și împătimiți de gazetaria militantă și pînă la actualele reviste ale tinerilor și studenților, presa română nu a fost — nu a putut fi — altceva decît luptă, înverșunare, deștelenire, toate acestea presupunînd un talent nesecat.

Primele gazete au fost iscate de pregătirea revoluției de la 1848, semn că presa tînără a țării avea să înainteze în timp, cuget și faptă, sub stindardul necontenitei revoluții, iar revendicarea — din spațiul vieții social-politice pînă în acela al consolidării limbii literare — avea să fie, mereu punctul său de referință.

Alături de presa muncitorească, apărută la sfîrșitul secolului al XX-lea, cea a tinerilor a format o avangardă a mișcărilor social-politice progresiste, înnoitoare ,dar și o stavilă în fața a tot ce primejduiește libertatea, independența și — în ultimă instanță — pacea unui popor, putere.

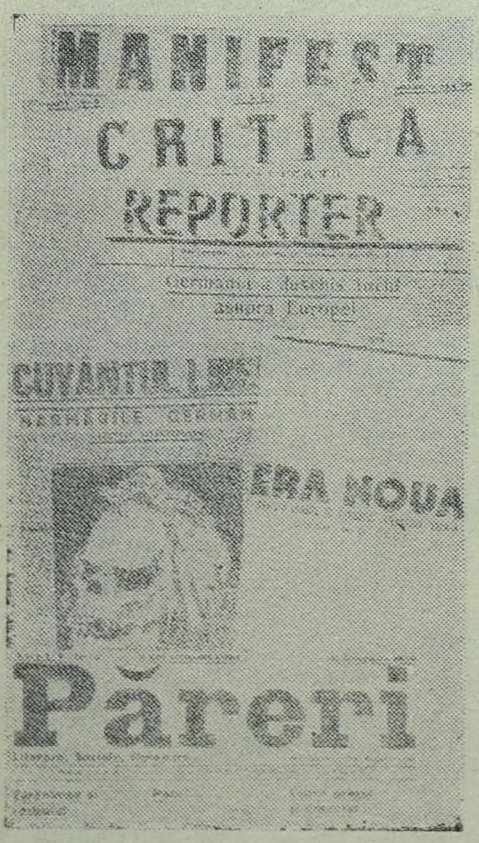

Zămislită în perioada de exacerbat fanatism și agresivitate animalică a terorismului fascist, presa română studențească s-a ridicat cu fermitate și cutezanță împotriva politicii reacționare, diversioniste, a guvernului liberal aflat la putere.

„Studenții — scria **Tineretul socialist** nr. 34 din 17 decembrie 1921 — alături de muncitorime pășesc în lupta cea mare pentru dărîmarea unei stări sociale de nesuferit și pentru înfăptuirea celui mai mare dintre idealuri, al dreptății, al înfrățirii internaționale!".

Crearea Uniunii Studenților Independenți și apariția, la 23 august 1825, a organului său de presă, gazeta **„Viața universitară** — necesitate stringentă la acea dată — constituie una din primele replici și forme de organizare împotriva actelor demențiale ale elementelor extremiste aflate sub conducerea lui C. Z. Codreanu.

„Viața universitară" apărea la un an după Manifestul Partidului Comunist Român adresat studenților, ca o concretizare a atitudinii hotărîte, netemătoare, ca un răspuns la chemarea — flacără a comuniștilor: „Descătușați forțele înăbușite în piepturile voastre tinere! Lăsați izvorul năzuințelor voastre nobile să se unească cu șuvoiul luptei sfinte a poporului muncitor!".

Creșterea prestigiului și influenței U.S.I. și a organului său de presă stîrnesc îngrijorarea autorităților și prilejuiesc înmulțirea actelor de violență ale extremiștilor. Ca urmare, în noiembrie

1925, Consiliul de război al Corpului II armată ordonă interzicerea gazetei **„Viața universitară"** și, odată cu aceasta, a U.S.I.

Măsura drastică și neîntemeiată, menită să dizolve orice încercare de organizare și influență mass-media a studenților nu intimidează, ci, limpezind pe deplin interesele reacționare, de înclinație fascistă ale guvernului, relevă necesitatea unei alianțe puternice a studenților și a tineretului din întreaga țară.

Înrăutățirea continuă a condițiilor de studiu și de viață, reducerea numărului studenților, precum și a burselor, creșterea rapidă a taxelor de înscriere și de studii determină înființarea Uniunii Studenților Săraci (București, 1931), și a gazetei **„Studențimea nouă** (februarie 1931 — aprilie 1932), în coloanele căreia răbufnesc nemulțumiri, rechizitorii, acte de acuzare.

„Condițiile de studiu nespus de grele, o masă studențească dezorganizată și pasivă, în numele căreia o minoritate infimă se agită în organizații clădite, sprijinite și conduse de clasa dominantă și parazitară, dușmană hotărîtă a revendicărilor studențești și a întregului popor muncitor, iată brodat pe un fond de cumplită mizerie, tabloul panoramic al vieții studențești actuale" **(Studențimea nouă** — nr. 1 din 15 februarie 1931).

Anii 1932-1934 — organizare, luptă în ilegalitate. Iau ființă Uniunea Studenților Revoluționari (organizație ilegală bucureșteană în rîndurile căreia îl întîlnim pe Grigore Preoteasa, Constanța Crăciun, Mihail Dragomirescu, Gelu Naum). Asociația Studenților Uniți din Iași, Cercul comunist „Anatole France" — Iași, 1934.

Paralel — creșterea rolului presei studențești în activitatea revoluționară. Renaște temporar **Viața universitară** (Iași, 22 noiembrie — 18 decembrie 1932), urmată de **Lupta universitară** (București, februarie 1933), **Studentul revoluționar** (Cluj — februarie — noiembrie

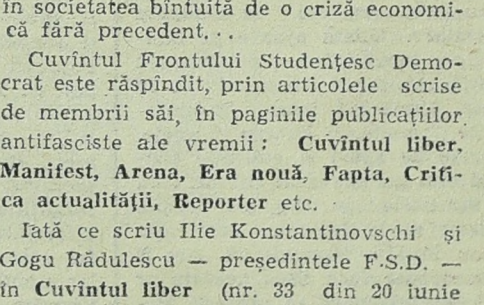

1933). 1933 mai înseamnă, însă, instaurarea la putere a hitlerismului în Germania, urmată de recrudescența activității organizațiilor fasciste din România. Membrii organizațiilor studențești revoluționare sînt puși sub urmărire, arestați, brutalizați. Guvernul liberal Tătărescu interzice activitatea a 32 de organizații ilegale comuniste. Garda de Fier pornește o campanie sălbatică, al cărei țel este uciderea prin tortură sau împușcare a liderilor organizațiilor de stînga. În această atmosferă politică de obscurantism fanatic și aliere a guvernului la ideologia nazistă a celui de-al III-lea Reich studențimea își afirmă hotărît neîngenuncherea în fața barbariei medievale și a pericolului mereu crescînd al unui război. Programul său de luptă, stabilit odată cu înființarea, în iunie 1935, a Frontului Studențesc Democrat și răspîndit în întreaga țară prin organul său de presă — **Studentul român,**

„Tineretul, care va fi primul sacrificat — scria M. Constantinescu în **Studentul român** — nr. 8 din 31 mai 1936 — trebuie să fie motorul acțiunii pentru pace... Tineretul trebuie să încheie un front al tuturor acelora care nu mai găsesc loc în societatea bîntuită de o criză economică fără precedent...

Cuvîntul Frontului Studențesc Democrat este răspîndit, prin articolele scrise de membrii săi, în paginile publicațiilor antifasciste ale vremii: **Cuvîntul liber, Manifest, Arena, Era nouă, Fapta, Critica actualității, Reporter** etc.

Iată ce scriu Ilie Konstantinovschi și Gogu Rădulescu — președintele F.S.D. — în **Cuvîntul liber** (nr. 33 din 20 iunie 1936): „Hotarele țării, dobîndite prin jertfă de sînge a celor opt sute de mii, sînt amenințate. Tratatele de pace sînt petice de hîrtie. Statele revizioniste se înarmează fățiș și pregătesc cu febrilitate îngenuncherea poporului român sub cizma prusacilor cavaleri ai zvasticii", sau Mircea, în **Țara de mîine** (nr. 9-10 din septembrie-octombrie 1936): „A lupta pentru pace înseamnă a pune înăuntrul țării stavilă curentelor de dreapta care în ciuda tuturor realităților, doresc războiul, cultivînd spiritul războinic agresiv, și de a opune, în exterior, o atitudine net antirăzboinică fascismului revizionist".

Presa devine curînd un cîmp de luptă înverșunat. Ziarele reacționare **(Curentul, Universul, Țara noastră, Porunca vremii)** se solidarizează cu actele teroriste ale minorității studenților legionari care „au știut a apăra demnitatea mișcării studențești și onoarea conducătorilor lor" **(Porunca vremii** nr. 311 din 20 ianuarie 1936). Uzînd de găunoasa frazeologie a „Studenții români — fasciști, n.n. — cu nenorocita excepție a coadelor de topor atît de puțin numeroase, alcătuiesc un nezdruncinat bloc de simțiri și convingeri naționale, o patetică solidaritate de conștiință în jurul unui ideal" **(Țara noastră** nr. 1068 din 26 ianuarie 1936).

Acestui climat de înfruntări interne i se adaugă, pe plan extern, participarea studențimii democrate la ampla mișcare pentru sprijinirea Spaniei republicane contra rebeliunii franchiste și a intervenției armate a statelor fasciste din anii 1936-1939, precum și ralierea, în martie 1939, la campania de sprijinire a popoarelor Cehoslovaciei, inițiată și condusă de Partidul Comunist Român, mărturii ale militării necontenite pentru idealul „înfrățirii internaționale", afirmat după cum aminteam la începutul acestui articol, încă din 1921 în ziarul „Tineretul socialist".

Pe fondul mișcării de rezistență antifascistă se înființează, în 1941, revista **Gîndul nostru** a studenților de la Facultatea de litere și filozofie din București, în coloanele căreia e înfierată ideologia nazistă considerată a fi „ca un corp străin pe solul românesc. A căuta să impui unui popor o idee pe care nu e capabil s-o trăiască înseamnă a-l îneca în valuri de sînge, a umple închisorile cu el" **(Gîndul nostru** nr. 1 din 1 decembrie 1941).

Desființată în anul următor, ea va fi urmată de revista „de matematică" a Politehnicii bucureștene, de broșuri și manifeste, paralel cu articole publicate de studenți în **Dacia nouă, Cadran** sau

alte publicații democrate.

Declanșarea insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste de la 23 August 1944 a găsit studenții la arme, strîns uniți în Frontul patriotic al tineretului antihitlerist și antifascist.

Născută în focul revoluției pașoptiste, studențimea — și manifestările sale gazetărești — avea să fie mereu pe baricadele revoluțiilor populare, participînd și integrîndu-se în lupta necontenită a poporului român pentru construirea unei societăți visată de secole, pentru dreptate, progres și lumină.

RADU CIOBOTEA

CONSILIUL DE CONDUCERE:

Francis Albert, Petru Andea, Nikolaus Berwanger, Teodor Bulza, Viorel Boldureanu, Radu Ciobotea, George Dinu, Dan Dubină, Miloș Georgevici, Viorel Marineasa, Stela Mirel, Gheorghe Sarca, Alexandru Vajda, Gheorghe Crișan, Florian Mihalcea, Ildico Achimescu, Marcela Păcurariu, Daniel Bumb.

ADRESA REDACȚIEI:

● Casa de cultură a studenților, bv. Tineretii nr. 9, cam. 7, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT" TIMIȘOARA.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Radu Ciobotea, Daniel Bumb, Florian Mihalcea, Daniel Kenst, Dan Pampu, Lucian Petrescu, Horia Dulvac, Mihai Minea, Dan Pârvulescu, Nelu Musta, Helmuth Frauendorfer, Luminița Marina, Andreea Gheorghiu, Marius Morariu, Harald Zimmerman.

BUPT